

A woman with long, straight blonde hair is shown from the waist up, looking out of a window. She is wearing a light-colored, possibly white, top and blue denim jeans. The window is framed by white curtains that are partially drawn. Outside the window, a tropical beach scene is visible, featuring a sandy shore, several palm trees, and clear turquoise water under a bright blue sky. The overall atmosphere is serene and vacation-like.

*Ostrov
[ž]*

Nataly Castle

Nataly Castle

OSTROV LŽÍ

Bylo ráno jako každý druhý a do školní brány se hrnulo plno mladých lidí. Prváci, co to ještě nechápali, druháci, co to poznávali, a třetí, co to uměli, a pak ještě čtvrtáci a pátáci, co byli nad věcí, protože dobře věděli, o čem to je.

Stál před školou a zavazoval si tkaničku, pořád dokola, do tý doby než ji uviděl vcházet branou. Vítr jí navál všechny vlasy do tváře, zrovna když bez povšimnutí procházela kolem něho. Její boky se smyslně vlnily, nohy tančily a tvář zářila v jarním slunci, byla dokonalá. Denně ji sledoval, když vcházela do školy, o přestávkách, cestou domů, dokonce i tajně u jejího domu. Nemohl se na ni vynadávat, byla tak krásná, až přecházel zrak, každým pohybem jako by tančila. Toužil po jejím úsměvu nebo jen letmém doteku. Docela se do ní zbláznil.

Ostatní o ní za zády říkaly, že je lascivní a namyšlená mrcha. On měl zcela opačný názor. Koketovala s každým, kdo se jí líbil, téměř automaticky, byla polichocená, když se na ni zadívali, uražená a mstivá, když tomu tak nebylo.

Až jednoho dne se konečně seznámili, flirtoval s ní jeho kamarád. Martin to bral jako osudovou šanci a snažil se na ni co nejvíc zapůsobit. Bavila se s ním sice především o Davidovi, ale poznal, že není taková, jak o ní říkali. Vycítil, že je citlivá, chytrá, zvědavá a že s ním má plno společných zájmů. Přátelili se a on byl v sedmém nebi. Utrácel hodně peněz, aby ji ohromil, vymyslel si šlechtický titul, jen aby u ní stoupl v ceně.

Martin se jí nelíbil, nedokázala by se ho snad ani dotknout. Neznala nikoho, komu by se líbil. Před ostatními se mu vyhýbala a nesnesla by, aby ji s ním někdo spojoval. Přesto byl fajn, byl chytrý a měl podobné názory. Navíc byl šlechtic a to jí tak nějak imponovalo a vzbuzovalo v ní zvědavost.

Miloval ji den ode dne víc a víc. Nedokázal od ní odtrhnout oči. A tak se jednoho dne odhodlal a poslal jí dopis. Psal o kráse a o lásce, ve které jí choval. Věděl, že tím hodně riskuje, ale nedokázal to už dál v sobě držet, a přiznal se jí ke všemu.

Odpověděla mu, že už někoho má, a spoustu jiných lží, ale líbila se jí jeho přízeň, psal o ní tak krásně, mile a něžně, složil jí desítky básní. A tak se rozhodla tenhle takzvaný vztah udržet. Říkala si, že má přece šlechtický titul, a ospravedlňovala se tím, že pro peníze se musí něco vydržet.

To byla reakce, na kterou čekal, a i když to nebylo první místo, cítil se, jako by vyhrál, vždyť ho přece nezavrhl. Pořád měl šanci a svolení zůstat jí nablízku. Přesto se nechtěl tak jednoduše vzdát, a proto napsal druhý dopis. Na konec připsal výhrůžku, že pokud ho nebude milovat, tak se zabije.

Napřed se vyděsila, ale pak se jí promítlo, jak by stoupla na škole v kurzu, kdyby to opravdu udělal. Jak by se stala známou. A tak mu napsala, že když tolik naléhá, že už s ním nechce mít nic společného a že ho nechce ani vidět. A nedočkavě sledovala, jak s tím naloží, a kdy konečně udělá, co slíbil.

Ale Martin oproti jejímu marnému očekávání nezahodil svůj život, jak napsal. Napřed byla zklamaná, potom naštvaná, a když se s ní zkoušel znovu spojit, zuřící. Ačkoliv už s ním nepromluvila jediné slovo, nepřestal ji pronásledovat a prosit o přízeň. Zase se jen díval a čekal, až půjde okolo.

Uběhlo spoustu času a na školu se vzpomínalo jen na jakousi vzrušující před-etapu života. Nastal čas opravdových starostí a opravdových životních zkoušek.

Dolil sklenku a zase se tiše díval skrz okno ven do noční ulice, jako by mě sem pozval jen kvůli tomu vínu. Se mnou si připadal tolik nesmělý. Potily se mu ruce a nebyl schopný se mi zpříma podívat do očí. Byl už o čtyři roky starší a pořád se ještě neopovažoval udělat to, o čem tajně snil.

„Říkali, že podnikáš,“ přerušila jsem to trapný ticho.

„Kdo to říkal?“ odpověděl hloupou otázkou a jeho oči se zahleděly na pár okamžiků do mých, ale hned zase pohledem uhnul. Po očku si mě prohlížel, snad víc než před lety. Možná proto, že moje postava byla víc ženská, se při pohledu na mě červenal.

„Zaslechl jsem, že jsi pracovala pro reklamní agenturu,“ řekl, jako by zapomněl, na co jsem se ho ptala.

„Tak je to pravda?“ Pobídla jsem ho v očekávání zdlouhavé odpovědi.

„Hm, jo, export, stojím si docela dobře, a co děláš ty?“ obrátil to. „Klidně bych tě mohl zaměstnat a dám ti dvakrát tolik, co máš teď,“ rozjel se a vytahoval se. Natáhl se po skleničce. Ne, nechtěl si připít, jen si dodat odvahy a ukázat mi, jak moc se změnil. Ale nebyla to pravda, v mé přítomnosti byl pořád stejně nesmělý, i když vedl firmu.

I já vzala skleničku do ruky. „Tak na zdraví,“ vyslovila jsem přípitek a přitukli jsme si.

„A na lásku,“ dodal a dlouze se mi zadíval do očí. Bylo to tak nepříjemné a dotěrné, a tak jsem se zhluboka napila. Dotknul se mé ruky. Okamžitě jsem ucukla, a vyprskla jsem vylekaně trochu vína až na jeho košili. Vyděsilo mě to trochu víc, než čekal. „Nechci tě nutit,“ začal, „ale já tě pořád...“ pokračoval.

„Mlč.“ Utnula jsem prosebně jeho slova.

„Pořád tě miluju,“ trval na svém.

„Mlč!“ Rázně jsem položila sklenku, vytrhla jsem se mu a vstala jsem od stolu za důkladného prohlížení hostů okolo. Sebral odvahu a zavolal za mnou:

„Jen mě vyslechni!“ Ale já co nejrychleji odcházela. Martin rychle vysoukal nějakou bankovku, pohodil ji na stůl a chvátil za mnou. Právě jsem si oblékala kabát, když se pokorně přiblížil a pomohl mi do druhého rukávu.

Tiše mi nastavil rámě. „Nechci o tom mluvit,“ řekla jsem, když už jsme byli venku, a on to na chvíli respektoval. Bylo to sotva pár dní, co jsem se rozešla s přehnaně namyšleným Paulem. Ve své nadutosti nedokázal pochopit, jak je možné, že nestojím o to, se k němu nastěhovat a navíc tolerovat neustálé návštěvy jeho kamarádek. Když zavolal Martin, skýtalo to možnost zpestření nudného života po rozchodu se superstar. Mohla jsem jít konečně na kafe s někým, kdo kdysi patřil do mého fanklubu. Pomalu beze směru jsme bloudili ulicemi a Martin zase začal:

„Myslím, že jsme si souzeni,“ řekl po chvíli. Zhluboka jsem vydechla. Přestože byl pro mě jen z nouze ctnost, úplná nula, nějak mi to nedodávalo ten správný pocit, který jsem od toho očekávala. Nebylo ode mě fér se s ním sejít a dát mu tím falešnou naději. Čekala jsem jen chvalozpěvy, to ano, přesto mi to ve skrytu duše nepřišlo správné. A chtěla jsem to ukončit.

Zastavila jsem se a podívala jsem se mu do očí. „Martine...“ výjimečně jsem ho oslovila a nepatrně jsem mu při tom stiskla ruku. „Víš, ty jsi fajn kluk. A moc mě mrzí, co se dělo na střední. Promiň, ale vůbec jsem sem neměla chodit.“ Rozhodila jsem rukama, proto abych se vyprostila z jeho sevření. Slyšela jsem dávno před tím, než mi zavolal, že je úspěšný a vydělává spoustu peněz. A de facto jsem přesně tohle, co dělal, čekala. Snad kdyby nebyl tak moc ošklivý.

Rozsvítily se první neony a z barů se ozývala hudba. Nad ulicí blikal velký nápis HOTEL. Martin vyndal z kapsy žvýkačku. „Chceš?“ nabídl mi. Odvrátila jsem tvář k zemi a přemýšlela jsem, jestli vůbec chápe, co mu říkám. „Nechci, aby ses teď naštvála,“ řekl a schoval je.

„Tak nic neříkej,“ zarazila jsem ho. Ale jen na moment. Natáhl ke mně ruku a já otráveně zavřela oči. Ve vlasech se mi odráželo světlo a z mé tváře zářila romantika, alespoň on to tak prý tenkrát viděl. Udělal ke mně krok a vzal mě za ruku. Políbil mě do dlaně a navlékl mi prsten s velikým diamantem. Přesně takový, jaký jsem si vždycky přála. Otevřela jsem oči. „Je nádherný.“ Úžasem jsem se začala usmívat. Ale Martin mě pořád držel, a tak moje nadšení brzy opadlo.

„Na zakázku, přesně pro tebe,“ řekl potěšeně. „Líbí se ti?“ Celý zářil štěstím nad mojí reakcí. Přikývla jsem. „Je snubní,“ dodal a poklekl přede mnou. V tu chvíli se mě zmocnily zvláštní svíravé pocity nechuti a na tváři se mi objevila slza, druhá a další. Sklonila jsem se k němu. Znovu mě políbil do dlaně. „Alespoň mě to nech říct,“ prosil o trpělivost, i když už předem bylo jasné, jak to dopadne. Zdálo se, jako by nás všechna světla z okolí rázem osvítila. „Prosím.“ Pohladil mě po dlani. Odvrátila jsem nesouhlasně tvář. „Nikdy jsem nepoznal jinou holku, kterou bych tolik miloval, vím, že bez tebe nemůžu dál žít,“ svěřil se.

„Vydržels to docela úspěšně čtyři roky,“ tvrdě jsem mu odsekla, ale vzápětí jsem se za tuhle poznámku hluboce zastyděla.

„Věděl jsem, že tě nemůžu mít, a tak jsem se snažil zapomenout, ale nešlo to,“ nedal se.

Začalo kapat a studený déšť máčel naše oblečení. Zatřásla jsem se chladem. „Prosím, vezmi si mě,“ řekl konečně a kupodivu se mu ulevilo. Stiskl moji ruku a já jeho a pak jsem se mu vysmekla.

Stáhla jsem si prsten, ještě chvíli jsem ho jen tak převracela mezi prsty, než mu ho vtiskla do dlaně.

„Je mi líto, nejde to, nemiluju tě,“ přiznala jsem upřímně. Sklonil tvář a ta zesmutněla. „Je mi zima,“ vybědla jsem ho chladnokrevně, aby vstal, a udělala jsem krok od něj. Martin dál klečel na mokré zemi. Věděl, že je konec, už neměl, čím mě ohromit, a netušil čím si mi získat. „Pojď se schovat,“ natáhla jsem k němu ruku.

Cestou, než jsme došli na pláž, přestalo pršet. Vlny se rozplývaly v písku a jemně hladily moje chodidla. Přiblížil se za mě. „Dovol mi se tě jen tak dotýkat a hladit tě, slibuju, že to nebude nic, co nebudeš chtít. Poprvé a naposled,“ dovolil si. Nečekal na můj souhlas. Posadil se za mě a opravdu jemně se dotknul mého ramene, sjel dlaněmi na prsty a objal mě. Přitiskl rty na můj krk. „Bud', prosím, má,“ požádal.

Ucítila jsem chlad jeho slz. Vzápětí se dotknul celou dlaní mého krku, prstem lehce přejížděl po mých rtech. „Jsou tolik hebké a krásné. Přál bych si, aby tahle chvíle nikdy neskončila,“ zašeptal.

Dávno přestalo pršet, dávno se vodní hladina zklidnila a dávno jsem už spala, když podepíral v klíně moji hlavu a prsty jemně rozčesával moje dlouhé vlasy. Vůbec nebyl ospalý ani unavený, byl tolik šťastný a polichocný, že mu smysly nedovolily ani na okamžik zamhouřit oči. Kránu mi navlékl zpátky prsten, položil moji spící tvář do písku, nechal mě hlídat jen ranním sluncem a odešel.

A když jsem se vzbudila, našla jsem jen prsten a stopy v písku vedoucí do moře. Snad se utopil, snad odplaval na jiný kontinent, snad ho vzala na palubu nějaká loď s květinami, protože příští den byla celá pláž poházená okvětními lístky růží.

Bát se dnes moře by bylo hloupé. Voda hučela podél trupu lodi a plachty šuměly ve větru. Loď se nepatrně pohupovala. Posadila jsem se do křesla u bazénu a číšník přinesl drink. Nebylo mi příliš divné, proč jsem na lodi jediným hostem. Po celou dobu cesty, která trvala tři hodiny, pro mě měli program, ale já se potřebovala psychicky na to setkání připravit. A tak jsem jen seděla u bazénu, a chtěla se tak trošku opít, abych nebyla tak nervózní. Na lodi začala hrát hudba, shodila jsem ze sebe ručník a skočila jsem do bazénu, kde se zrovna objevil vysoký opálený plavčík.

Když jsme připlouvali k ostrovu s překrásnými plážemi, cítila jsem se díky alkoholu uvolněná a svolná ke všemu, co mi nabízel. Zakotvili jsme. U mola čekal postarší vousatý muž. Uvítal mě na ostrově, nastavil mi rámě a odváděl mě po cestě do velkého bílého domu. Cesta k domu byla poházená plátky červených růží, stejně jako tenkrát pláž po našem posledním setkání. Velké pokoje, které pro mě připravili, byly plné květin. Na stolku u veliké kytice růží ležel dopis v červené obálce. Roztrhla obálku, začala jsem číst:

„Jsem rád, že jsi přijala moje pozvání a že tě mohu opět spatřit. Budeš mít dost času prohlédnout si ostrov a dost času rozmyslet si moji nabídku.

S láskou Martin.“

Odložila jsem dopis a posadila jsem se s ním na postel. Konečně se mi měl splnit sen o velkém bohatství. Mělo to jen jeden obrovský háček a tím byl Martin. Nikdy se mi nelíbil a vždycky jsem se ho snažila jen využít. Možná to tušil, ale vypadalo to, že byl rád alespoň za to.

Někdo zaklepal a vešel. Vstala jsem a dopis mi vypadl z ruky. Zastavil se. Chvíli jsme se po sobě jen dívali a pak se Martin přiblížil na krok ode mě. Dotkl se mých vlasů a svíral je mezi prsty. Potom položil ruku na moji tvář.

„Jsi stále krásnější,“ řekl tiše. Z ničeho nic mě pustil a poodešel ke křeslu téměř v rohu místnosti. Posadil se, a pořád si mě prohlížel. „Čekal jsem dlouho,“ začal, „a jsem ochotný počkat ještě šest měsíců.“ Otočil hlavu k oknu. „Líbí se ti tu?“ prohodil jen tak. „Dám ti cokoliv, co budeš chtít, cokoliv,“ zdůraznil. „Šperky, peníze, luxus. Celý půlrok si budeš moct užívat, čeho se ti jenom zachce, a my dva se při tom ani na moment nesetkáme. Všude okolo je plno hezkých mužů, jsou tu kvůli tobě. Udělají, co ti na očích uvidí. Po celou dobu můžeš mít sex s kterýmkoliv z nich, nebo se všemi. Po šest dlouhých měsíců,“ mluvil s vážnou tváří. „Pak, po uplynutí té doby, budeš jenom moje, tělem i duší. Mám jen jedinou podmínku, nevzdálíš se z ostrova.“ Lokty se opřel o opěrky křesla a spojil ruce. Nepatrně se usmál nad mým překvapeným výrazem. Po chvíli vstal k odchodu. „Rozmysli se do hodiny, pak může proběhnout obřad,“ rozhodl a odcházel. Byl už téměř u dveří, když jsem se vzpamatovala.

„A co když odmítnu? Je to přece vážná věc, mluvíš o celém mém životě s někým, koho nemiluju,“ vyhrkla jsem a do očí se mi hrnuly slzy. Otočil se a vítězně se pousmál:

„Zvykneš si,“ odpověděl.

Byl si tolik jistý, že budu souhlasit, až mě zamrazilo. Dlouho jsem přecházela po místnosti a pak jsem zahodila všechny svoje zásady. Vždycky jsem ho přece měla v hrsti a on se vždycky snažil vypadat větší, než byl. Měl spoustu lidí, peněz, obrovský nádherný ostrov, krásný dům, měl všechno, o čem jsem kdy snila. Bylo to, jako by zhmotnil všechny moje tajné sny, a teď mi je předkládal jako skutečnost. Rozhodnout se se zdálo tak jednoduché. A tak jsem mu vzkázala, že jeho nabídku přijímám.

Zaprodala jsem se.

Svatba proběhla rychle, jen letmo mě políbil na rty. A opravdu ihned, jak skončil obřad, opustil ostrov. Jeho muži se mi opravdu

skvěle věnovali, byli krásní a silní, přesně takový jaký Martin nebyl.

Milovala jsem se téměř s každým z nich a opravdu skvěle jsem si užívala a měsíce plynuly. Zabydlela jsem se tu a rychle jsem si zvykla mít cokoli, na co si vzpomenu.

Byla to jedna velká párty. Denně se tu vypily litry alkoholu. Hudba zněla celým domem a sebevědomě prostupovala až k moři téměř nepřetržitě. Neúnavně jsem se bavila a drze jsem disponovala vším, co bylo v domě, jako kdyby mi to patřilo odjakživa. Za pár týdnů se rozbilo spoustu věcí, skleničky, vázy, obrazy, dokonce i okna. Po večírcích byl vždycky všude ukrutný nepořádek. Vylitý alkohol, střepy různě po zemi, ale ráno bylo vždycky všechno dokonale uklizené a vyčištěné. Bavila jsem se všemi a sex jsem si užívala snad na všechny způsoby. Byl to naprostý ráj. Žádné starosti, žádné problémy s penězi, intrikami nebo láskami. Všechno bylo dovoleno a nikdo se tu ničím netrápil.

Ale přesně za půl roku u břehu přistála ještě honosnější loď, než byla ta, na které jsem přijela já, a Martin se vrátil. Doufala jsem, že se to nikdy nestane, že doba mého ráje bude trvat věčně, ale vrátil se a byl pořád stejný. Přijel, vzal mě za ruku a navlékl mi prsten.

„Užila sis?“ zeptal se a já se celá chvěla odporem. „Je čas dodržet smlouvu,“ řekl a vedl mě do domu.

„Co když ne,“ zpanikařila jsem a málem jsem se mu vytrhla z jeho pevného sevření. Ještě pevněji mě stíkl.

„O tom bych nechtěl mluvit,“ řekl a pokračoval domem nahoru do schodů. Zavedl mě do místnosti s barem. Nám oběma nalil pití a zatemnil. Posadila jsem se do křesla a přitiskla jsem pevně kolena k hrudi. Martin zůstal u baru. „Nechci, aby to pro tebe bylo nepříjemné,“ snažil se mě uklidnit.

„Splníš mi prosím jedno přání? Nebudeme se líbat, prosím,“ zašeptala jsem lítostivě a měla jsem slzy na krajíčku.

Martin si odkašlal. „Promiň, ale to k tomu patří. Dohoda, kterou jsi podepsala, byla přece srozumitelná, žádné kličky. Moje tělem i duší. Já byl fér, teď je řada na tobě, abys splnila svoji část dohody,“ řekl.

Ležela jsem na posteli, víčka jsem měla pevně zavřená a neodvážila jsem se je otevřít. Po tvářích mi stékaly slzy. Hladil mě a já trpěla, dotýkal se mě bez ostychu a nevadilo mu, že je mi tolik odporný. Šeptal o lásce a kráse. Vzlykala jsem, když byl něžný, a chtěla jsem umřít. Hned jak to skončilo, vstala jsem a utíkala jsem do koupelny, kde jsem se myla horkou vodou, a zůstala jsem tam až do rána.

Bylo to jako rána do nosu. Z ničeho nic se naprosto všechno změnilo. Nezůstal tu nikdo, koho jsem znala. Byl tu jen Martin, o kterého jsem ani trochu nestála, a zástupy jeho lidí. Najednou tu všechno bylo cizí, jako v nějakém zlém snu, ze kterého se nešlo probudit. Už mi nepatřilo nic, dokonce ani můj vlastní život. Všichni se ke mně chovali sice úslužně, ale jako k nějaké drahocenné věci, kterou je nutné hlídat, a neustále na ni dávat pozor. O ničem jsem nemohla rozhodovat. Dostávala jsem přesně určené porce jídla, kontrolovali můj pitný režim. Dostávala jsem šaty podle jejich výběru, nutili mě česat si vlasy do určených účesů a hlavně mi všemožně kladli na srdce úctu k Martinovi.

Bezelstný ráj se proměnil ve vězení.

Den ode dne mi bylo hůř ze všech těch pravidel. Ze všudypřítomných našeptávačů a Martinových vychvalovačů. Snad nejhorší ze všeho byla jakákoliv absence soukromí. Nešlo se tu jen tak ztratit někam do pokoje, neustále mi někdo kontroloval a plánoval volný čas.

Snídaně musely být společné, seděli jsme naproti sobě. Byla jsem ráda, že pro tentokrát nemluvil o noci. Polkl poslední sousto. „Dneska ti ukážu domek na sousedním ostrůvku, bude se ti tam líbit. A večer pod palmami se pomilujeme,“ rozhodl.

„Jak se můžu vykoupat?“ vyhrkla jsem skrz sevřené hrdlo. Jeho rysy se zostřily, naštvál se, a vstal.

„Já byl fér, teď je řada na tobě.“

Taky jsem vstala, abych si dodala trochu odvahy.

„Promiň, ale já takhle nemůžu. Každý den je tu horší než ten předchozí. Martine, udělám cokoliv, jen mě nech jít,“ zaprosila jsem. Sklonil tvář a zdálo se, že ho moje slova zasáhla.

„Drahá lásko. Naše úmluva platí a nedá se ničím zrušit. Přesto pevně věřím, že to pro tebe nebude zas tak hrozné, když uvážím dárky, které za to vždycky dostaneš,“ položil přede mě krabičku s náhrdelníkem. Odsunula jsem židli a zklamaně jsem odešla z místnosti.

Venku u bazénu byli číšníci a uklízeli spadané listí okolo stolků a sedaček. Věděla jsem, že jsem udělala chybu a že ten půl rok neomezeného štěstí za to vůbec nestál.

K večeru pro mě přišel Martin.

„Uspořádal jsem pro tebe zábavu na ostrůvku, tak pojd,“ řekl a natáhl po mně ruku. Nastoupili jsme na loď.

Večer opravdu hrála hudba, potřebovala jsem utlumit smysly alkoholem, ale barman mě hlídal a nedovolil mi se opít, místo toho mi něco míchal do pití, ale mně to bylo úplně jedno. Přišel pro mě profesionální tanečník a nenechal mě ani na chvíli odpočinout. Brzy jsem byla unavená a snažila jsem se zmizet někam pryč, z ničeho nic mě ale vzal Martin za ruku a odváděl mě dál od ostatních. Ucítla jsem vůni moře, klopýtla jsem o písčnou dunu a upadla jsem na zem.

„Chci to,“ řekla jsem pod vlivem prášků a alkoholu. Pomohl mi posadit se pod palmu, vykasal mi tričko a přetáhl mi ho přes hlavu, zahodil ho někam do tmy. Rozepnul si košili a začal se na mě mačkat. „Chci se milovat s tím sexy barmanem, co mi házel prášky do pití, přived' ho,“ rozkázala jsem mu a položila jsem se do písku, ale on místo toho pokračoval ve svlékání. Byla jsem omámená, takže jsem si moc neuvědomovala, co se děje, a na to, abych vystřízlivěla, jsem neměla ani minutku. Odporné milování, chvílemi jsem usínala, a tak mi dával další drogy, abych vydržela. Pořád mluvil o manželství a povinnostech a zase i o lásce a kráse. Byl něžný, ale dotěrný. Bylo mi zle a trpěla jsem už při představě, že by se mě měl jen dotknout.

Jak řekl. Uplynulo pět měsíců a já jsem si téměř zvykla na to, že mě trýzní svou přítomností a ošklivostí. Na to, že si mě bere jako svůj majetek, kdy chce a kde zrovna chce. Často mě bral do zahrad na ostrově a na večírky ve městě za mořem. Pro tyhle i jiné příležitosti mi sám vybíral šaty. Co nejobvážnější, snad aby se mnou chlubil, ale byl vidět jenom ten propastný kontrast mezi námi. Byl málomluvný, ale svým přátelům rád povídal o našich soukromých nocích. Nenáviděla jsem ho tolik, že bych ho snad dokázala i zabít. Co možná nejvíc jsem se mu vyhýbala, nedovedla jsem si představit, že s ním budu muset žít po zbytek života. Dávno jsem přestala mít chuť na peníze. Toužila jsem už jen po jediném, po svobodě. Tolikrát jsem ho bez úspěchu žádala, abychom se alespoň vrátili do města, kde jsme vyrůstali, vždycky to odmítl. Moc dobře jsem si uvědomovala, že můj život není nic jiného než sex, večírky a nenávisť. Ale i přes moji nechuť a odpor

byl v rámci možností hodný. Každý den u snídaně se mě ptal, jestli ho mám alespoň trochu ráda.

Seděli jsme spolu u bazénu a Martin se na mě z ničeho nic obrátil. „Vážně jsi se mnou nešťastná?“ zeptal se. Přikývla jsem, a přitáhla jsem si kolena na hrud'. Sklonil oči k zemi, snad že ho začaly pálit od slunce. Ale pak zvedl tvář a díval se do korun stromů. „Mučí mě, když se trápíš,“ řekl soustrastně. Vstala jsem a chtěla jsem odejít. Ale zachytil mě za ruku a hrubě mě stáhl zpátky, až jsem se hlavou uhodila o strom.

„Promiň.“ Starostlivě se omlouval a skláněl se nade mnou. Znovu jsem chtěla vstát, ale Martin mě pevně přitiskl ke stromu. „Jen poslouchej, miláčku. Snažil jsem se brát ohledy na to, co cítíš, věř mi, že nikdo nemá větší trpělivost, než já. S tím je ale konec. Už žádný milování v opilosti a napůl. Hezky si to oba budeme vychutnávat.“ Sevřela jsem vzteky v dlaních písek. „Jsi moje žena, ne můj vězeň, tak mě pořád nenuť tě hlídat.“ Rozčlil se tak, jak jsem ho ještě neznala. Odvrátila jsem tvář.

„Co za to, když se s tebou pomiluju a budu ti oplácet něžnosti?“ navrhla jsem tiše. Martin zpozorněl a zapřemýšlel.

„Dovolím ti jet na dva dni zpátky,“ nabídl. Usmála jsem se a bez váhání jsem přikývla.

Setmělo se a Martin příjemně voněl novým parfémem. Když jsem zavřela oči, mohla jsem si představovat někoho docela jiného. Naše ložnice se změnila k nepoznání, všude byly stovky květin a hrála příjemná hudba. Martin měl na sobě černou košili, zlatý řetízek a bílé kalhoty. Vedl mě za ruku až k posteli.

„Miluju tě,“ řekl, aby tomu dodal opravdovost. Vzal mě okolo pasu a druhou rukou se dotkl mojí tváře. Přitiskl svoje rty na ty moje a líbal mě. Nechala jsem se, jen zlehka jsem pohnula spodním rtem a hned jsem pevně stiskla víčka k sobě. Nebylo to zas tak hrozný, jak jsem si představovala. Neměl sice příliš jemné rty a

hlta každý můj výdech, jako kdyby měl být poslední, ale odměna stála za to. Položil mě do peřin, prsty sjel po mých rtech, po tváři, po krku na hrud' a na prsa. Jemně je laskal konečky prstů. Nepatrně jsem otevřela oči. Díval se na mě a jeho oči zářily. Miloval mě, zbožňoval mě, a nikdy by mě nenechal odejít. Opatrně se mě dotýkal, jako kdyby to bylo poprvé, a pomalu ze mě svléknul šaty. Znovu a znovu se rty vracel k mé kůži. Prsty mi opatrně pročesával vlasy. Pevně mi stiskl dlaň, když do mě pronikal. Přála jsem si na okraji postele najít nůž, vrazit mu ho do srdce, a přála jsem si, abych jeho nabídku nikdy nebyla přijala. Prohrála jsem vlastní život. Prodala jsem se za šest měsíců v ráji. Nenáviděla jsem ho za to, že mi dal tu možnost, a nenáviděla jsem sebe, že jsem ji přijala. Vzrušeně oddychoval. Skončilo to. Políbil mě na čelo.

„Máš mě alespoň trochu ráda?“ zeptal se tradičně. Vstala jsem a bez odpovědi jsem odešla do koupelny. Šťastná, že to mám za sebou, jsem se osprchovala a hezky jsem se učesala. Už zítra jsem přece měla být svobodná. Zaklepal na dveře.

„Lásko, pojď už spát,“ zaprosil, aby se mi připomněl.

Ráno jsem vstala brzy. Oblékla jsem si sportovní přiléhavé šaty a vzala jsem si diamantové šperky. Martin mi navíc dal s sebou platební kartu, kterou jsem ale rozhodně nehodlala použít. Věděla jsem, že by mě po ní jednoduše mohli vystopovat. Těšila jsem se, až odrazím od ostrova. Martin mě na rozloučenou políbil na rty.

„Vrať se brzy,“ řekl na rozloučenou a podal mi kufřík s mými věcmi. Konečně jsem nastoupila na loď a ta odrazila od břehu. Můj sen o svobodě se začal naplňovat. Setmělo se a loď se houpala v přístavu a všude kolem houkaly sirény policejních aut. Halogenová světla křížovala přístavem a dva potápěči si právě nasazovali bomby. Strážníci prohledávali kotvící loď.

Bylo ráno, vstala jsem z odpadků v úzké uličce, kde jsem přečkala noc, a oprášila jsem se. V městské zastavárně jsem prodala šperky a koupila jsem si obyčejné šaty, abych se ztratila v davu, a potom jsem se vrátila do přístavu. Na Martinově velké jachtě se zdálo být ticho. Vzala jsem pouzdro s platební kartou, kterou mi dal s sebou. Rozpřáhla jsem se, když v tu chvíli z kajuty vystoupilo několik mužů v čele s Martinem. To už ale pouzdro s kartou letělo vzduchem. Odrazilo se o okýnko a přistálo nedaleko Martinových mužů. Jeden z nich ho sebral a podal mu ho. Přikrčila jsem se za barely. Martin ožil, ihned vydal pár rozkazů. Strážci se rozběhli po přístavišti a důkladně prohledávali každý kout.

Zavřela jsem malé lodní okýnko a políbila jsem toho neznámého cizince na tvář, který mi včera ochotně nabídl azyl. Ten jen klidně spal, unavený po vášnivé noci. Položila jsem se vedle něho a užívala jsem si svobodu.

Ráno jsem vystoupila na palubu. V přístavu už byl klid. Shodila jsem ze sebe jeho košili a skočila jsem do vody. Byla příjemně chladivá a čistá. Taky vystoupil na palubu a zavolal na mě něco cizím jazykem. Poslala jsem mu po větru polibek a po obědě, který sám uvařil, jsem ho opustila.

Až teď jsem poznávala, jakou síť Martin vytvořil, a tak jsem se rozhodla cestovat vlakem. Zatím jsem netušila kam jet, měla jsem jen v plánu dostat se co nejdál odsud. Koupila jsem si lístek do Tijuany, a odjela jsem až na hranice s Mexikem. Zaplatila jsem hotel a falešné doklady u místního překupníka, na kterého mi dal kontakt jeden opilec v baru. Zhasla jsem světlo a ponořila jsem se do peřin. Odpočívala jsem a psychicky jsem se připravovala na zítřejší přechod hranice.

Další ráno jsem se oblékla a ještě za šera jsem spěchala k přechodu. Nedaleko hranic stálo auto a v něm seděli dva muži.

Jeden z nich vystoupil, právě když jsem šla okolo. Naklonil se zpátky do auta a něco řekl tomu druhému. Rozběhla jsem se k přechodu a on za mnou. Upustila jsem všechno, co jsem sebou měla, a odbočila jsem na polní cestu. Rozjelo se za námi auto. Běžela jsem klesu. Snažila jsem se kličkovat mezi stromy. Najednou mě ten muž chytl za rukáv a strhl mě k zemi. Pevně mě sevřely něčí ruce. Nasadili mi pouta a prohledávali mě, jestli nemám zbraň. Dotáhli mne k autu, kde se na něčem domlouvali, a někam volali. Čekali jsme téměř hodinu, než přiletěla helikoptéra.

Martin stál opřený u okna a mlčel. Seděla jsem na pohovce v jeho domě, na rukou jsem stále měla pouta. Po chvíli se na mě otočil a svěsil hlavu. Snad chtěl něco říct, ale jako by mu všechna slova vyschla. Jen zvedl tvář a upřel na mě zrak.

„Co se divíš? Kdo by s tebou zůstal,“ odvážila jsem se. Sklopil oči.

„Můžeš mě nenávidět, ale musíš se mnou zůstat,“ řekl docela klidně.

„Nikdy nepřestanu utíkat!“ bojovně jsem vyprskla.

„Možná jen do té doby, dokud nezaložíme rodinu,“ odpověděl na to. Odvrátila jsem se od něho.

„Nedokážu si představit, jaký by byly naše děti,“ snažila jsem se ho urazit a otrávit, aby už konečně odešel.

„Byly by krásné po tobě a mocné a bohaté po mně.“ Přišel až ke mně a položil ruku na mou tvář. „Jsi moc krásná a moc hloupá, jestli si myslíš, že někdy utečeš,“ řekl s vážnou tváří a chtěl mě políbit, ale ucukla jsem. Chytl mě tedy mnohem pevněji a políbil mi.

„Když jsme se poprvé milovali, cítil jsem, že se mi splnil sen. Bylo to moc krásné, ale nebylo to nic proti tomu, když jsme se milovali posledně. Líbala jsi mě, dotýkala ses mě, i když jsi potom říkala něco jiného. Tvému tělu se to líbilo, lhala jsi. Budu k tobě vždycky milý a jemný,“ usmál se. Vysmekla jsem se mu.

„Nemůžeš mě vlastnit, podle zákona by tě zavřeli za únos,“ poučila jsem ho. Znovu mě chytl.

„Možná sis toho ještě nevšimla, ale já jsem zákon. Můžu dělat všechno, co chci. Ještě mě neznáš a netušíš, čeho jsem schopný,“ rozlítil se a vzrušil se. Rozepnul si pár knoflíků na košili.

„Zavaž mi oči, prosím,“ požádal jsem se slzami v očích. Vzal svůj černý šátek a opravdu to udělal. Už se mě nedotýkal tolik

nesměle. Přestal brát ohledy na to, co je mi odporné. Neodemkl mi pouta, nešeptal už něžnosti a chvílemi byl až vulgární. Stiskla jsem mezi zuby jeho jazyk. Vykřikl a pustil mě.

„To už nedělej!“ rozčlil se.

„Pokud to vždycky zabere, tak s tím nepočítej.“ A tak s tím konečně přestal. Přetrpěla jsem to do konce, pak mě jen líbal na tvář. Dotýkal se prsty mých rtů a přejížděl po nich, pořád znovu a znovu. Dotknul se jich jazykem a mluvil o jahodách. Pak vzal pramínek mých vlasů a mluvil o chmýří, o květinách a o nás, jak si to v představách maloval. A pak o síle a moci a penězích, za které si prý lze koupit celý svět, a o drogách, které mu tohle všechno přinesly na zlatém podnose.

Sundal mi šátek, a protože byla tma a protože on docela příjemně mluvil, zaposlouchala jsem se do jeho slov, až mi nepřišlo odporné ani jeho hlazení. Sundal mi pouta, a když mě políbil na tvář, dotkla jsem se jeho vlasů. Vzal moji tvář do dlaní a šeptal o splněných snech a o konečně opěťované lásce. Naše rty se dotýkaly. Ucítla jsem vzrušení, když se dotkl mého nahého těla, a zasténala jsem. Jeho ruce se dotýkaly míst, kde mě to nejvíc vzrušovalo, a jeho prsty mě přiváděly k vyvrcholení. Taky jsem se ho dotýkala. Nebyla jsem opilá ani zdrogovaná, a přesto moje prsty vášnivě klouzaly po jeho polonahém těle. Dotkl se mého těla a já se zachvěla touhou. Políbil mě na hrud' a já přivřela oči. Dotkla jsem se jeho tváře, zajela jsem do vlasů. Pohladil moje vzrušené tělo a poslouchal můj vzrušený dech. Na chvíli mi vytryskly vášní slzy. Chtěl mi ukázat, jak krásné můžou být něžnosti. Nechala jsem se líbat a hladit úplně všude. Vykřikla jsem, když to přicházelo, přivřela jsem víčka. Vášnivě jsme se pomilovali.

Protáhla jsem se. Nedokázala jsem sama sobě odpovědět, co se to se mnou včera stalo. Martin mi sliboval hory doly, držel mě v náručí a mluvil o těch nejkrásnějších věcech na světě. Cítil se

jako v sedmém nebi, všechno to trápení a očekávání se konečně vyplatilo. Snad jsem to cítila stejně, doufal. Ale já jenom tiše ležela vedle něho, a když se dotkl mé tváře, ucítil chlad mých slz. Mlčela jsem a tiše plakala. A nebýt téhle noci, myslel by si, že jsme zase na začátku. Nakonec jsem mu nechala nahlédnout do mých očí, pohladila jsem ho chápavě po tváři a odešla jsem.

Ležela jsem na kamenité pláži, potřísněná krví, odřená, v roztrhaných smáčených šatech. Ležela jsem na jeho pláži a nevypadala jsem, jako bych žila. A když seběhl dolů ze schodů, poznal mě. Byla jsem stále tak krásná, jak mě znal. Přesto na mě pohlížel tak nějak jinak. Byla jsem přece jeho žena. A co by odpustil dříve, by nikdy neopustil teď.

Nadzdvihl moje tělo a vzal mě do náruče. Sotva zřetelně jsem dýchala. Vynesl mě po schodech k domu a předal mě jednomu ze svých mužů. Dal mu jednoduché instrukce. Zatímco mě uložili do postele a ošetřovali mě, Martin seděl v křesle na terase a díval se na moře. Miloval moje tělo a nenáviděl moji duši. Byl poníženy tím, že jsem se raději chtěla zabít než snášet jeho lásku. Cítil se unavený tím, jak jsem mu utíkala. Svěsil zklamaně hlavu do dlaní a nevěděl si rady.

Přesto unesl tu tíhu a druhý den šel za mnou zjistit, jak se mi daří. Zavřela jsem oči, aby si myslel, že spím. Posadil se ke mně na postel.

„Předminulou noc jsem myslel, že se všechno změnilo. Jsem příliš zklamaný, abych ti něco vyčítal.“ Zmlknul. Odvrátila jsem tvář na druhou stranu. Jeho ruka se zlehka dotkla mých vlasů.

„Proč ses musel zamilovat zrovna do mě,“ zeptala jsem tiše.

„Protože jsi byla, a jsi jiná než ostatní. Byla jsi ke mně přátelská a já ti tenkrát napsal, že tě dostanu. Možná jsi tomu nevěřila, ale já jsem cílevědomý, a když se pro něco rozhodnu, jsem proto ochotný obětovat maximum.“ Pohládl mě.

„Příště se mi to povede.“ Vysmekla jsem se mu a stočila jsem se k oknu. Vstal, obešel celou postel a sklonil se ke mně. Podíval se mi do očí.

„Co chceš?“ zeptal se mile a myslel to vážně.

„Chci žít s krásným nebo alespoň trochu hezkým mužem. Chci, aby mě objímal svými silnými pažemi, aby mě držel za ruku, a já věděla, že nejsem jeho vězeň. Chci, abys byl mrtvý. Víš co? Nic z toho nechci, chci jenom svobodu.“ Snažila jsem se ho urazit, aby konečně odešel. Doposlechl si to. Na chvíli uhnul pohledem, a když se jeho oči vrátily do mých, řekl: „Nikdo tě nikdy nemůže milovat víc a nikdo na světě ti nemůže dát víc než já. Poznala bys to, kdybys měla jen trochu dobré vůle. Máš pravdu, nemám silné tělo a nejsem krásný, ale chci ti dát všechno, po čem zatoužíš. Jenže ty mi nedáváš moc šancí ti to dokázat. S ohledem na události posledních dní jsem nucen nechat tě hlídat pouze v domě, pro tvoji vlastní bezpečnost. Do odvolání zůstaneš v domě a dál ti bude přístup zakázán.“ Zalily se mi oči slzami, které stékaly po tváři na polštář.

„Já to tak nechtěl, ale nedáváš mi jinou možnost.“ Otřel mi slzy. Opatrně jsem vstala z postele, přehodila jsem přes sebe plášť a odešla jsem z pokoje. Hned za dveřmi se na mě pověsili dva strážci a doprovázeli mě po domě. Když pochopili, že mířím k hlavním dveřím, zastoupili mi cestu.

Celé dni jsem se Martinovi vyhýbala, až asi po měsíci mi přinesl krásné krajkové šaty a pozval mě na vyjížd'ku na lodi. Příliš se nedivil, když jsem to odmítla. Ale když odešel, vstala jsem, oblékla si je na sebe a odešla jsem dolů do kinosálu. Nechala jsem si pustit jeden z nejnovějších filmů. Byla jsem unavená, a tak jsem tam i usnula. Probudilo mě jemné hlazení a něžné polibky na krk. Zprvu jsem si myslela, že sním. Otevřela jsem oči a k mému překvapení to nebyl Martin. Byl to nějaký snědý muž. Nechala jsem ho, aby mě vzrušil, lehce stáhl z mých ramenou šaty a přisál se horkými rty na moji kůži. Přitáhla jsem jeho tělo ještě blíž. Jeho ruce mě tiskly na sebe, když do mě prostupoval. Nádherně jsme se

pomilovali a já doufala, že Martin už není. Ale když odešel a já po ránu vyšla z kinosálu, Martin seděl na terase a právě snídal.

„Připoj se ke mně,“ nabídl mi místo naproti sobě. Podíval se mi do očí a doufal, že v nich neuvidí to, co v nich viděl. „Jsi šťastná?“ zeptal se. Nalila jsem si džus. „Nejsem šťastný, že se ti to líbilo, ale pokud budeš ochotná se zase chvíli chovat jako moje žena, mohu ti slíbit, že se to bude opakovat,“ řekl lehce odměřeným tónem. Položila jsem beze slova skleničku na stůl a odešla jsem do svých pokojů. Oblékla jsem si plavky a šla jsem k bazénu se vykoupat. Potopila jsem se pod vodu a užívala jsem si toho klidu. Martinovi muži brzy přispěchali mě hlídat. V duchu jsem doufala, že až se vynořím, bude dům zase můj. Bude plný krásných mužů a nikde nepadne ani slovo o Martinovi.

Byl večer a Martin za mnou přišel k bazénu. „Vymyslel jsem to tak, abys měla vše, po čem toužíš, snad bys teď mohla být chvíli mou ženou?“ zeptal se.

„Nevím,“ přiznala jsem. Pohládl mě po tváři. Pocítila jsem nepříjemný chlad, když se jeho muži přiblížili a stáli od nás jen kousek. Pevně se mi přisál na kůži, neucukla jsem z obavy o to, co by mohlo přijít. Jeho ruce přitáhly moji tvář a jeho rty se hladově přitiskly na ty moje. Ochutnával moje sliny, hrál si s mým jazykem a byl dotěrně všude. Zavřela jsem oči a upustila jsem schválně sklenici. Lekl se a pustil mě.

„Copak?“ zeptal se starostlivě, když si uvědomil, co se stalo. „Ty se chvěješ.“ Sáhl po ručníku, aby mi ho podal.

„Jenom odporem,“ zareagovala jsem hbitě. Znovu a láskyplně mě pohládl po tváři.

„Víš, proč tu jsou?“ hodil pohledem po svých mužích. „Víš proč?“ položil mi výhrůžně otázku. Přikývla jsem. „Vidíš, bude lepší, když všechno půjde po dobrém,“ domlouval mi.

Když skončil, posadil se a nechal si přinést pití. „I dnes mám pro tebe překvapení. Dneska si půjdeme zatancovat. Řekni, jak dlouho jsi už nebyla v takovém podniku.“ Měl dobrou náladu.

Měla jsem černé přiléhavé šaty a jeho ruce si zlehka pohrávaly s mým tělem v příjemné melodii v klubu na kraji města, kam jsme dopluli z ostrova lodí. Ochránci se zamíchali mezi ostatní a nenápadně nás sledovali. Zavřela jsem oči a nechala jsem se jím vést. Možná jsem ani nechtěla, ale začalo mi být mezi tolika lidmi dobře. Pustila jsem z mysli všechno, co mě trápilo.

„Neplakej,“ řekl Martin a já si přála ho přeslechnout. Zapomněla jsem na chvíli na to, že dotyky, které mě vedou, patří Martinovi, a zaklonila jsem hlavu. Nechala jsem všechny vlasy sjet na záda a jen jsem si užívala hudbu.

Držel mě za ruku, za tu dobu jsem si ještě nezvykla. Nelíbilo se mi, že to dnes bylo tak příjemné a že v ničem to nebylo opravdové.

Až sem na molo bylo slyšet hudbu. Zastavil se ještě před lodí. „Děkuji,“ řekl, „byla jsi báječná.“ Zadíval se mi do očí. „Dlouho na to budu vzpomínat.“ Sevřel v dlaních moje lokty, jen co jsme nastoupili na loď. Odrázili jsme od břehu. „Budu muset na pár dní odjet, ale co nejdříve to půjde, se vrátím.“ Objal mě a tvář přitiskl na tu mou. Z ničeho nic mi ho bylo líto. I on musel trpět, a nejen teď. Byla jsem na něj opravdu zlá a chovala jsem se nenávistně, i když si to vůbec nezasloužil. On přece svou část dohody dodržel.

Podlehla jsem. Moje oči se bránily slzám a moje prsty našly jeho dlaň. Sevřely ji, aby tím stiskem pomohly očím od pláče.

„Slyšel jsem, že láska je jako dopis na rozloučenou,“ řekl a citlivě mě sevřel v náručí. Lehce jsem rty pohladila jeho tvář. Nechvátal na ten polibek, který měl přijít.

„Miluju tě,“ Zašeptala tichounce moje ústa.

Rozdělili jsme se o bolest, kterou jsme v sobě nosili. Přestalo záležet na kráse a nezáleželo už ani na našem minulém trápení. Pochopili jsme jeden druhého a nejspíš jsme si i odpustili.

Stáli jsme na palubě a čekali jsme, až přirazíme ke břehu. Dětilo nás pár kroků a světla přístavu nás prozrazovala tomu druhému. Přitiskla jsem ruce na hrud' a Martin se přiblížil. Udělala jsem poslední krok k němu a skryla jsem se do jeho hřejivé náruče. Lásykyplně mě objal a políbil mě do vlasů. Dívali jsme se, jak už nás očekávají a připravují se na přistání.

A čas byl to jediné, co mělo rozhodnout. Dál jsme každý spali ve své ložnici. Doufal a přál si, aby se do rána nic nezměnilo, a tak jsme na to přání byli dva.

Rozednělo se a já cítila ráno to co večer. Oblékla jsem si nejkrásnější šaty, jaké jsem měla. Upravila jsem si vlasy a vyšla jsem na terasu, kde jsme vždycky snídali, ale on tu nebyl. Přinesli mi snídani. „Kde je Martin?“ zeptala jsem se netrpělivě.

„Váš muž ještě spí,“ oznámil mi číšník. A tak jsem vstala od stolu, rozhodnutá jít za Martinem do ložnice a vášnivě ho probudit. Zastavila jsem se před jeho pokojem a váhala jsem, jestli mám vejít. Nakonec jsem se neodvážila. Svezla jsem se po stěně dolů na podlahu a pak jsem si vzpomněla, jak se mi protivilo se na něho jenom podívat. A tak jsem vstala a odešla jsem z domu.

Procházela jsem se ve vlnách při pláži, a když jsem byla dost daleko od domu, položila jsem se do písku a nechala jsem vlny, aby mě celou omývaly. Ty na místo toho jen čeřily písek a celou mě špinily a smáčely mi vlasy. Až když se umoudřily, daly šanci slunci, aby mě osušilo. Ležela jsem na pláži a moje srdce se opět naplnilo beznadějí, protože jsem pochopila, že včerejší noc byla jenom špička toho, čemu se říká zvyk.

Když mě našli Martinovi muži, doprovodili mě zpátky do domu. Hned za dveřmi mě bez jediného slova objal Martin a vášnivě mě začal líbat.

„Bál jsem se o tebe,“ řekl starostlivě. Když jsme procházeli domem, smáli jsme se spolu a zase se zdálo, jako bychom byli šťastní. Převlékli jsme se do plavek a společně jsme skočili do bazénu. Objímali jsme se, dotýkali se a líbali se. Martin ležel na mokřých dlaždicích a snažil se oschnout. Vystoupila jsem z vody a sklonila jsem se nad něj. Přimáčkkl mě na sebe. Zavřela jsem oči a on mě políbil na rty. Leželi jsme vedle sebe a bylo nám moc příjemně.

„Chtěl bych ti dát něco krásnýho,“ řekl.

„To bys mohl,“ souhlasila jsem a položila jsem tvář na jeho hrud'. Pohládl mě po vlasech.

„Proč jen jsme nemohli být takhle šťastní dřív,“ řekl, a nevědomě mi připomněl, jak jsem byla nešťastná.

„Chtěla bych, abychom si vyjeli na člunu. My dva sami,“ navrhla jsem.

„Ted'?“ divil se.

„Ano,“ přikývla jsem. „Proč ne, chci být s tebou o samotě,“ Řekla jsem a spiklenecky jsem na něj mrkla.

„Dobře,“ souhlasil nejistě.

Martin stál u kormidla a motorový člun klouzal houpavě po vlnách a nesl nás na širé moře. Všechno jsem pozorně sledovala a učila jsem se řídit loď. Zastavil. V dálce se houpalo pár strážních člunů. Martin se jim ohlásil vysílačkou.

„To tu budou pořád?“ zeptala jsem se, když si Martin začal svlékat košili.

„Neuvidí nás,“ řekl na uklidněnou.

„,Pověz mi, lásko, jak to tady vlastně chodí, co dělají celý den tví lidi, jak a kde žijou. Ukaž mi své tajné pokoje. Nechci, abychom

před sebou měli nějaká tajemství, protože teď už si patříme. Chci s tebou zůstat, chci, abys mě držel za ruku a nikdy jsi mě neopustil, a chci, abys mi důvěřoval a já mohla důvěřovat tobě,“ snažila jsem se z něj něco dostat.

„Všechno má svůj čas a já ti slibuju, že za nějakou dobu ti tu všechno ukážu, a pak už žádný pokoj nebude zamčený. Všechno záleží na důvěře, o které jsi právě mluvila. Příliš jsme si navzájem ublížili, aby to dva dni dokázaly smazat. Myslím, že s tím sama hodně bojuješ,“ vysvětlil. Políbil mě a já mu, ačkoliv se mi to nelíbilo, musela dát za pravdu.

Chtěla jsem, aby mě pomiloval, protože poslední dobou se mi to líbilo. Zaklonila jsem hlavu a Martin povolil tkaničku mé podprsenky. Nechal ji volně, aby se mě látka jen zlehka dotýkala. Políbil mě na hrud' a jeho jazyk sjel až na bradavku. Opatrně ji laskal rty, jazykem a potom ji sevřel v zubech a pohrával si s ní. Jeho ruce objímaly můj pas. Odstrčila jsem jeho tvář od svého těla.

„To nesmíš, příliš mě to vzrušuje,“ zašeptala jsem. Usmál se.

„Chci, abys byla vzrušená,“ řekl. Vzala jsem Martinovu ruku a přiložila jsem ji na svůj klín. Slastně zavřel oči a usmíval se. Jeho prsty zajely pod kalhotky a dráždil mě kmitavými pohyby.

„Mám strach, že tě miluju,“ vzdychla jsem. Otevřel oči.

„Buď je dnes můj nejšťastnější den, anebo jsi tak dobrá herečka,“ prohlásil sebevědomě. Odvrátila jsem se od něho a posadila jsem se do lodi. „Nesmíš se na mě zlobit, nechtěl jsem to pokazit,“ omlouval se.

Rozpustila jsem si vlasy a sundala jsem ze sebe podprsenku. Stál a díval se, jak jsem z ničeho nic tak odvážná. Dívala jsem se na moře a čekala jsem, až se přiblíží. Věděla jsem, že pokud chci něčeho dosáhnout, musím něco obětovat. Trvalo to jen chvíli, než se přiblížil. Posadil se ke mně, políbil mě. Potom jeho prsty znovu zabloudily do mého klína. Sledovala jsem jeho ruku a dotkla

jsem se jeho nahé hrudi. Díval se mi do očí a vychutnával si to, co se mnou dělal. S napětím sledoval, jak moje vzrušení rostlo. Odstrčila jsem jeho ruku a pevně jsem se na něho přitiskla.

„Pomiluj mě, prosím,“ zašeptala jsem smyslně mezi žhavými polibky. Jeho ruce mě pevně svíraly v pase a jeho jazyk mně téměř nedovoľoval dýchat. Jeho pevné přirození mě tlačilo, jako by zapomněl, že oba máme plavky.

„To bolí,“ zavzlykala jsem. Bolest na moment převýšila slast, když ho vyndal, odhrnul mi kalhotky a zasouval ho do mě. Celá jsem se chvěla vzrušením. Začal tvrdě přirážet. Byl příliš vzrušený, aby to dokázal ovládnout. Zmítali jsme se na podlaze lodi. Sténala jsem a prosila jsem, ať nepřestává, dokud nepřišlo slastné vyvrcholení. Ještě asi dvakrát přirazil a pak se taky udělal.

Odpočívali jsme. Měli jsme zavřené oči, vnímali jsme jen naše spojení a letmé dotyky. Za chvíli jsem na něho měla znovu chuť. Vzala jsem jeho ruku a položila jsem ji na svá prsa. Jeho prsty ihned zareagovaly a mé tělo se zachvělo. Sevřel moji bradavku a pevně ji stiskl. V první chvíli mnou projela bolest, ale v zápětí vlna vzrušení, která mnou přímo překypovala. Přestal mě líbat a soustředil se jen na to, aby mě vzrušil. Pak se nechal strhnout a vyvrcholil do mě. Leželi jsme navzájem do sebe propleteni a cítili jsme se vyčerpaní.

Když jsme se vrátili domů, povečeřeli jsme a každý jsme odešli do své ložnice, jak jsme byli domluvení.

Ráno jsem u snídaně byla první. Vzala jsem do ruky nějaké ovoce.

„Půjdu se projít po ostrově,“ oznámila jsem číšníkovi. Vyšla jsem z domu, kde už stáli Martinovi muži, a když viděli, že pokračuju podél pláže, tak se rozběhli za mnou a doprovázeli mě.

„Kde se bere to dobrý ovoce?“ zeptala jsem se.

„Ze sadu, tam na kopci, chcete se tam podívat?“ zeptal se jeden.

„Ne,“ odpověděla jsem. „Chci se vykoupat.“

„To není dobrý nápad, lepší bude vrátit se do domu,“ upozornil mě jeden.

„To říkáš jen proto, že by mě mohlo napadnout se utopit? Nedivil by ses mi, že ne“ Otočila jsem se na něj. „Jak může chtít, abych na to, co se dělo, zapoměla, když mi nedá šanci,“ rozčílila jsem se.

„Plníme jenom příkazy,“ obhajoval se. Díval se mi do očí a já pochopila, že jim nemám co vyčítat. Pracovali pro Martina, stejně jako všichni tady.

„Asi bych se měla uklidnit, mám někdy jen vztek na všechno okolo. Nejvíc sama na sebe,“ řekla jsem omluvným tónem. Posadila jsem se na pláž do písku a jen jsem sledovala moře.

Odpoledne jsem stála na terase a popíjela Campari, když někdo v domě pustil hudbu. Za chvíli se na mě zezadu přitiskl Martin. Opřela jsem hlavu o jeho rameno. Dívali jsme se na pláž, kde zrovna skládali moje jméno z květin.

„Kdes byl?“ zeptala jsem se ho. Políbil mě na krk.

„Ještě v noci jsem musel odletět, a když jsem se ráno vrátil, ještě jsi spala, a tak jsem zašel natrhat tyhle květiny,“ řekl a ukázal na stůl.

„Vážně?“ divila jsem se.

„Skoro,“ přiznal.

Otočila jsem se na něho: „Potřebuju víc svobody a potřebuju, abys mi víc věřil, protože jinak se všechno vrátí. Potřebuju se zbavit toho nepříjemného pocitu, že mě někdo ovládá,“ řekla jsem s vážným výrazem ve tváři. Přivřel oči, a přemýšlel. Po chvíli souhlasně přikývnul:

„Dám ti víc svobody, ale přesto se o tebe bojím...“ podíval se mi do očí. „Mám strach, že mi lžeš,“ přiznal. Pevně jsem stiskla jeho dlaň, políbila jsem ho na tvář. „Pověz mi, jak jsi naplánovala dnešní

den?“ Vzal mě za ruku a odvedl mě ke stolu s jídlem. Posadil se vedle mě a dal se do jídla. Vstala jsem od něj a opřela jsem se o zábradlí.

„Přála bych si celý den zůstat sama a večer letět vrtulníkem nad nějakým městem,“ snila jsem. Upřel na mě pohled.

„Chceš strávit den o samotě, dobře,“ přikývl. „Vím, že si potřebuješ všechno rozmyslet. Nechci tě spoutávat. Nakonec je fakt, že jestli je možné ti věřit, nezjistíme jinak, než že to zkusíme.“ Vstal a vzal mě za ruce. „Kousek odtud je krásná pláž. Chodí se tam koupat personál a nedaleko je sad. Ale můžeš jít kamkoliv jinam. Večer na tebe bude čekat helikoptéra, můj pilot tě rád vezme, kam budeš chtít,“ slíbil. Věděla jsem, že mě stejně bude někdo sledovat, ale to mi příliš nevadilo. Martin byl smutný, ale zachoval se nesobecky a věděl, že musí.

A tak jsem odešla a cítila jsem se tu poprvé svobodně. Našla jsem pláž, o které Martin mluvil. Při hovoru s lidmi jsem se dozvěděla, že personál toho ví o ostrově o něco víc než já. Dozvěděla jsem se, kde má Martin na ostrově laboratoř na výrobu drog.

Celý den jsem strávila na pláži a bavila se s lidmi. Teprve až když se začalo stmívat, jsem se vrátila do domu. Celý svítil. Zastavila jsem se u svého jména z květin a posadila jsem se k němu. Ale byla už tma a mně začalo být chladno, a tak jsem odešla za dům, kde už na mě čekala helikoptéra. Nastoupila jsem a vznesli jsme se. Dlouho jsme letěli nad mořem, než jsme doletěli nad pevninu. Letěli jsme nad věžáky s barevnými ulicemi. Nebylo to velké město, ale to světlo, které vydávalo, bylo ohromující a prozrazovalo mi normální svět, jehož společnost mi tolik chyběla. Nemohla jsem se nabažit blikajících světýlek. Cestou domů jsem usnula. Probudila jsem se, až když mě Martin ukládal do postele. Políbil mě do vlasů, zhasnul světlo a odcházel.

„Martine!“ zavolala jsem, když už byl téměř u dveří. Vrátil se a sklonil se nade mnou. „Chtěla jsem utéct,“ chytla jsem se jeho ruky, „ale zapoměla jsem, že nemám kam.“ Stiskla jsem jeho dlaň. „Možná jsem se na tebe zlobila neprávem za to, cos mi vzal, protože po pravdě nebylo co. Měl jsi pravdu ve všem, co jsi řekl. Zvykla jsem si, mám tě ráda a jsem tu šťastná.“ Odevzdaně jsem zavřela oči a dovolila jsem mu, aby zůstal se mnou. Láskyplně mě k sobě přitiskl a společně jsme usínali.

Bylo ráno a do pokoje se skrz závěsy draly sluneční paprsky. Moře tiše šumělo a bylo stejně klidné jako včera. Probudila jsem se jako první. Posadila jsem se na terasu a nechala jsem si přinést snídani. Zanedlouho přišel Martin. Měl na sobě šedý oblek. Políbil mě na čelo.

„Musím na pár hodin pryč, nechal jsem ti přinést nějaký filmy, aby ses nenudila. V hale leží nějaký katalogy, kdybys něco chtěla. Znovu mě políbil a přátelsky mi cvrnknul o nos, než se posadil.

„Chtěla bych se projet po moři,“ zaprosila jsem.

„Zítřa, slibuju. Nevím, kdy se vrátím,“ odmítl.

„Chtěla bych to dnes zkusit sama,“ protáhla jsem si pramínek vlasů koketně mezi prsty. Vstal a podíval se směrem k přistávací ploše.

„Ty víš, že tě nemůžu pustit samotnou,“ zašeptal.

„Umím to, a navíc je všude okolo plno hlídkových člunů. Prosím,“ žadonila jsem.

„Nemám čas ti to vysvětlovat. Musíš to pochopit, mám o tebe strach a teprve se ti snažím věřit. Víš, myslím, že to nebude trvat dlouho a budeš moct jezdit klidně do města a dělat všechno, co se ti zachce, dej tomu jen trochu času,“ říkal docela nepřítomně. A bylo očividné, že lhal. Rozloučil se polibkem a slovy „miluju tě“ a odešel.

Dopoledne jsem si prohlížela katalogy a zaškrtávala jsem věci, které se mi líbily. Uvědomila jsem si, že od té doby, co jsme spolu byli na lodi, jsme se nemilovali. Seděla jsem v křesle a nechala jsem všechny katalogy ze sebe spadat na zem. Napila jsem se ze skleničky, jen co jsem jí dopila, dolila si další. Vybrala jsem si další plavky, další sexy noční košilku a ještě romantické šaty. Vstala jsem a přišla jsem do kuchyně, kde zrovna byla žena, která se starala o celý dům.

„Přinesla jsem ty katalogy,“ řekla jsem, aby si mě všimla.

„Dobrý den,“ pozdravila mě. „Vybrala jste si?“ zeptala se.

„Chtěla bych je co nejdřív,“ Odpověděla jsem a podala jsem jí je.

„Jak si přejete,“ přijala je a položila je na příruční stolek. „Na oběd budou ryby na másle, zelenina, drůbež. Bude vám to vyhovovat?“ zeptala se a usmála se na mě.

„Díky, půjdu teď ven,“ rozhodla jsem se.

Vyšplhala jsem se na kopec, kde měl být sad s ovocem. Muži a ženy sklízeli ovoce, další kropili květiny. Utrhla jsem si mango a posadila jsem se na houpačku mezi stromy. Celý zbytek dne byl nějak prázdný, až k večeru jsem se vrátila do domu. Navečeřela jsem se a pustila jsem si film, potom jsem šla spát. V noci mě probudila přistávající helikoptéra a já si slíbila, že Martina nechám odpočinout do rána.

Sluneční paprsky se mi opíraly do tváře a nepříjemně mě probouzely. Umyla jsem se, učesala, oblékla a vyšla jsem ze své ložnice. Martin spal o patro níž, hned u své pracovny, do které jsem nikdy nemohla. Dveře byly zamčeny kódovým zámkem. Z ničeho nic se mi zachtělo se tam podívat. Jen tak jsem tedy namačkala datum svého narození a hvězdičku. K mému překvapení ve dveřích cvaklo a ony se otevřely. Strčila jsem do nich a vešla jsem dovnitř. Okna byla zatažená a byla tu téměř tma. Podél stěn stály stoly s počítači a nad nimi visely obrazovky. Na

nich byly pohledy z různých míst a pokojů na ostrově snímaných kamerami. Jedna z nich byla i v mém pokoji nad postelí. Na stole naproti dveřím ležel notebook a nějaké technické přístroje, které jsem ještě nikdy neviděla. Uprostřed místnosti stál kulatý stůl se zabudovanými monitory a šest židlí. Bylo jasné, že se tu konají Martinova tajná jednání. Měla jsem obrovskou chuť sednout si za počítač a zjistit víc o Martinových obchodech. Ale raději jsem odsud utekla a zamířila jsem do dveří vedle. Martin ještě spal. Svlékla jsem se a stáhla jsem z Martina přikrývku. Byl nahý. Vylezla jsem na jeho postel, objala jsem koleny jeho boky a pohladila jsem ho na hrudi. Rozespale otevřel oči. Sehnula jsem se k němu, abych ho políbila. Dotknul se mé tváře, aby ten polibek prodloužil.

„Chtěla jsi mě znásilnit?“ žertoval. „Je mi líto, že jsem včera neměl čas. Cesty do států vyžadují trochu více příprav, protože pokaždé, když vyjedu z ostrova, jde mi prakticky o život. Přemýšlela jsi o tom, že kdyby se mi něco stalo, byla bys volná?“ zeptal se. V první chvíli jsem sebou cukla. Prudce jsem vstala z postele, ale Martin mě ve vteřině strhnul zpátky na postel. Uvěznil mě pod sebou.

„Neurážej se,“ uklidňoval mě. Snažila jsem se ho odstrčit a osvobodit se, ale byl silnější.

„Proč mi pořád ještě nevěříš. Zraňuješ mě,“ sykla jsem dotčeně. Pevně mi chytil ruce, abych se už nemohla bránit. Jeho rty se přitiskly na moje a vzrušeně mě sály.

„Chtěl jsem tě rozehrát,“ pošeptal mi. Bránila jsem se.

„Au!“ vykřikla jsem, když mě znovu přirazil na postel.

„Přišla jsi, abych tě pomiloval, tak se nebraň,“ řekl rezolutně. Uklidnila jsem se. „Nebo tě mam znásilnit já?“ Usmál se a uvolnil svoje sevření. Dlouze jsme se sobě navzájem dívali do očí.

„Jo,“ odvětila jsem se odpovědět.

„Vážně?“ divil se. Prudce jsem ho odstrčila.

„Když to dokážeš,“ pobídla jsem ho, a utíkala jsem okolo stolku a smála jsem se. Natáhl se po svých kalhotách, vysoukal z nich opasek a rozběhl se za mnou. Odhodil stolec a za chvíli mě chytil. Pevně mi svázal ruce a za zápěstí mě přivázal k posteli.

„To ne, už nehraju,“ protestovala jsem a snažila jsem se osvobodit. Jemně pohladil moje tělo a lehce na něj pokládal polibky. Jen do chvíle, kdy si všiml mých slz.

„Co se děje?“ starostlivě se zeptal a osvobozoval mě. Vzal mou tvář do dlaní.

„Nemůžu,“ přiznala jsem. Políbil mě na čelo a přikryl mě.

„Myslel jsem, že už je to za námi, promiň mi,“ omluvil se. Dotkla jsem se jeho tváře.

„To nic, asi jsem to chtěla prožít znovu, ale jinak,“ uklidnila jsem se. Martin vstal a podal mi noční košilku.

„Pojď, půjdeme odsud,“ rozhodl. Oblékly jsme se a vyšli jsme na chodbu, kde už čekal nějaký muž z domu.

„Můžu s Vámi na chvíli mluvit?“ vyžádal si Martina a oba poodešli kousek, abych je neslyšela. Opřela jsem se o zábradlí a čekala jsem. Když jsem se ohlédla na Martina, viděla jsem nervozitu v jeho gestech, ale za chvíli mě už doprovázel ven k venkovnímu bazénu.

„Slyšel jsem, jak jsi zvědavá,“ obrátil se na mě na schodech. Mlčela jsem celou dobu, až k bazénu.

„O ničem nevím,“ zapírala jsem.

„Nelži mi,“ řekl klidným tónem, „zachytila tě kamera,“ prozradil. „Nevadí mi, že jsi to viděla. Nic na tom není, hlavně že jsi nesahala na počítač,“ Nemohla jsem se mu ani podívat do očí, jak jsem se styděla. Zvedl mou tvář.

„Abys rozuměla, ty kamery jsou tu čistě z bezpečnostního hlediska.“ Pustil mě.

„Nelíbí se mi to,“ osmělila jsem se. Dal si ruce v bok.

„A copak se ti na tom nelíbí?“ zeptal se podrážděně.

„To že je jedna i v mé ložnici.“ Nepatrně jsem zvedla oči. Pokrčil rameny a odešel blíž k bazénu. Na to jsem se otočila a zamířila jsem ke své ložnici. Pamatovala jsem si ten pohled kamery na mou postel, a tak nebylo těžké ji najít. Neopatrně jsem ji vytrhla ze zdi a spěchala jsem do druhého patra k jeho tajné pracovně. U dveří stál zase ten muž a předělával kódový zámek na dveřích. Hodila jsem tu malou kameru k jeho nohám a beze slova jsem odešla do ložnice se převléknout. Martin už byl ve vodě, připlavala jsem k němu, jako by se nic nestalo.

„Už tři dny jsme se nemilovali,“ řekl jakoby nic. „Akceptuju tě a vycházím ti vstříc, ale zkus pochopit i ty moje potřeby, co říkáš?“ řekl přímo.

„Dobře,“ souhlasila jsem.

„Večer se půjdeme projít k přístavišti a v jednom z člunů se pomilujeme, jo?“ navrhla jsem.

„Tam určitě ne,“ nesouhlasil.

„Někdo to tam snad hlídá?“ vyzvíдалa jsem, ale Martin neodpověděl.

„Tak půjdeme na západní stranu ostrova, ještě nikdy jsem tam nebyla,“ usmála jsem se na něj mile.

„O co se snažíš?“ zvýšil hlas.

„Asi jsem chtěla, abys mi o tom řekl sám,“ Zvýšila jsem taky hlas.

„Proč potřebuješ všechno vědět?“ rozčiloval se.

„Žijeme spolu skoro rok a já mam pořád pocit, že tě neznám,“ bránila jsem se.

„Jediný, co neznáš, je moje práce a vůbec si nepřeju, abys ji znala, tak přestaň vyzvídat,“ řekl už tišeji.

„Pořád říkáš, jak mi nevěříš a že si důvěru musím zasloužit, ale je ti docela jedno, že to cítím úplně stejně, láska,“ dodala jsem poslední slovo ironicky a vztekle jsem plácla rukou do vody. Bojovně mě chytil za ruku.

„Chceš vědět, že v laboratoři na západě vyrábím drogy? Chceš vědět, kudy je distribuuju? Proč, vždyť už to všechno stejně víš, a k čemu ti to je? Lidi, co tu žijou, se už nikdy odsud nedostanou. A víš co? Jsou tu šťastní. Proč je to pro tebe nepřekonatelný problém? Vybudoval jsem tu ráj a ty se pořád snažíš utéct, bůh ví kam a bůh ví proč!“ zlobil se.

„Už ne!“ nesouhlasila jsem.

„Chceš odsud,“ trval na svém.

„Už ne, Martine!“ obhajovala jsem se. Zmlknul a bylo ticho.

„Večer tě pomiluju v lázni na střeše,“ rozhodl a já po chvíli jen souhlasně přikývla. Vylezla jsem z bazénu a odešla jsem do svého pokoje. Neměla jsem už na něj náladu. Posadila jsem se na postel a byla jsem rozhodnutá dnes utéct. Určitě jsem si k tomu mohla vybrat vhodnější den, ale někdy jsem to tu nemohla vydržet ani o chvíli dýl. Takový byl zrovna dnešní den.

Prohrabovala jsem svůj šatník, až jsem našla dlouhé černé kalhoty a černé tričko. Složila jsem to do rohu skříně. Na šperkovnici jsem si připravila drahé náramky, které jsem měla v plánu v zastavárně prodat. Obula jsem si boty a chtěla jsem se jít projít do přístavu. Vyšla jsem na pláž, k přístavišti to bylo víc než kilometr. Cestou jsem se nenápadně dívala po kamerách, ale neúspěšně, a tak jsem doufala, že tam žádné nejsou. Konečně jsem uviděla dlouhé molo, u kterého se houpalo asi dvacet strážních motorových člunů. Za tímhle molem bylo ještě jedno větší, kde stála jedna nákladní loď, Martinova jachta a ještě jedna menší loď. Pomalu jsem přišla na molo ke člunům. Došla jsem až na kraj a položila jsem se na něj. Vysoukala jsem si šaty, aby to vypadalo, že se opaluju, a skryla tím důvod, proč tam opravdu jsem. Ale jen co jsem si podepřela hlavu, už u mě byli dva ozbrojení muži. Jeden z nich na mě promluvil neznámou řečí. Ten druhý se na něho obrátil a něco mu řekl. Na chvíli se vzdálili a dohadovali se a pak mě nechali být. Čluny byly uvázané jen provazem, takže stačilo sehnat jenom nůž. A taky doufat, že klíčky od zapalování jsou ve strážním domku mezi moly. Opalovala jsem se až do večera, kdy se právě začali střídat hlídky na člunech. Zpátky jsem to vzala okolo stromů a našla jsem kamery, které sledovaly pláž.

Neměla jsem výčitky, protože jsem Martinovi lhala. Byla sice pravda, že jsem k němu opravdu v posledních dnech něco cítila, ale nebylo to nic proti té nezměrné touze po svobodě.

Vrátila jsem se zpátky do domu, kde už byl připravený oběd. Něco málo jsem snědla.

Bylo krátce po obědě a Martin byl zase mimo dům. Nudila jsem se, jako každý druhý den, a tak jsem chodila po domě a přemýšlela jsem o počítačích v Martinově pracovně. Zastavila jsem se před ní, nikdo tu nebyl. Jen tak jsem zkusila namačkat datum narození, ale

nic se nestalo. Potom jsem zkusila Martinovo datum narození. Světýlko změnilo barvu z červené na žlutou, dveře cvakly a otevřely se. Vstoupila jsem dovnitř a zavřela za sebou. Zkontrolovala jsem kamery a potom jsem se posadila za jeden z počítačů s nějakým logem. Stiskla jsem enter. Obrazovka se změnila v temně zelenou a pomalu se na ní začal zobrazovat text *password*. Text zmizel a na obrazovce se objevovaly zvláštní tvary. Vzala jsem do ruky myš, a tak jsem cvakala na ty tvary, ve víře že se otevře nějaká nabídková obrazovka. Marně. Znovu jsem stiskla enter a celou místností se rozezněl hlasitý alarm.

„Sakra!“ zaklela jsem a mačkala jsem zběsile tlačítka na klávesnici. Dostala jsem strach, že mě tu někdo najde. Najednou to z ničeho nic skončilo. Na obrazovce se objevilo sdělení: „přístup odmítnut“. Pomalu jsem vstala od počítače a vyběhla jsem ze dveří. V tom jsem vpadla do náruče muže, který ráno měnil ten kód u dveří. Vtlačil mě zpátky do pracovny a zabouchl dveře.

„Neřekl jsem to na vás z jediného důvodu. Nechci, aby se Martin ve Vás tolik zklamal. Je zapotřebí, aby měl klid na svou práci, protože na něm je závislých mnoho lidí. Je to jasný?“ Založil si povýšeně ruce. „Nic se nedozví, ale budu za to něco požadovat!“ Podíval se mi přísně do očí. Zvedla jsem k němu oči a potom jsem přikývla. Problémy jsem dneska opravdu nepotřebovala.

„Výborně,“ řekl. „Všechny stopy, že jste tu byla, vymažu. Vy za to jen budete poslušnou manželkou, platí?“ Navrhl a já poslušně přikývla.

„A teď se vši úctou zmizte,“ dodal a propustil mě.

Odešla jsem do haly čekat na Martina, abych alespoň do večera splnila, co jsem slíbila. Přecházela jsem po hale a byla jsem nejen unuděná, ale taky nervózní jestli mi to večer vyjde.

Když Martin k večeru přišel domů, jen mě políbil na tvář a chvátil do pracovny za svým věrným zaměstnancem.

Hodinu po tom jsme seděli u večeře. Martin byl veselý a pořád něco vyprávěl.

„Jsem rád, že poznala Marka, je to moje pravá ruka,“ mluvil o tom namyšleném muži.

„To je ten, co mě ráno prásknul?“ řekla jsem z legrace.

„Jo, to je jeho práce,“ Přikývl.

„Nepoznala jsem ho, jen jsem na něj nechtěně narazila,“ opravila jsem ho. Zvedl oči od jídla.

„Ty nemáš hlad?“ divil se. Položila jsem vidličku, se kterou jsem si do teď jen pohrávala v jídle.

„Něco málo jsem si už vzala před večeří, promiň.“ Složila jsem ruce do klína a byla jsem ještě víc nervózní.

„To nevádí, po žhavé noci ti určitě vyhládne a pak si dáme další chod,“ usmál se na mě a snažil se být milý.

„Omluvíš mě, půjdu se připravit.“ Vstala jsem od stolu.

„Dobře, tak za hodinku v lázni,“ zavolal souhlasně, když už jsem byla u dveří.

„Jasně,“ odpověděla jsem a byla jsem ráda, že už jsem pryč. Vyběhla jsem nahoru po schodech, vyházela jsem připravené oblečení na postel. V minutě jsem se převlékla. Na ruku jsem si navlékla náramky, obula jsem si sportovní boty a přes sebe jsem přehodila koupací plášť. Zastavila jsem se naposled u dveří, zhluboka jsem se nadechla a vyšla jsem ze dveří. Na chodbě nikdo nebyl, sešla jsem se schodů, do haly a do kuchyně. Prošla jsem tmavou místností až k oknu, vytáhla jsem ho nahoru a prolezla jsem jím ven. Venku byl klid a zdálo se, že tam nikdo není. Rozběhla jsem se palmovým hájem, směrem k molu. Byla jsem unavená, ale zároveň odhodlaná utéct. Zdálo se mi to dál, než to ve skutečnosti bylo. Když jsem konečně uviděla loď, shodila jsem ze sebe plášť a padla jsem do písku. Chvíli jsem počkala a sledovala jsem, jestli tam někdo nehlídá. Písek byl suchý a nepříjemně

prašný. Plížila jsem se směrem k molu a skryla jsem se pod ním. V dálce na moři svítila světla ostatních člunů. Otočila jsem se ke strážnímu domku, kde se svítilo. Z ničeho nic z něho vyběhli dva muži beze zbraní a začali prohledávat pláž do doby, než se na pláži objevila nějaká skupinka asi deseti mužů, kteří pokračovali v prohledávání pláže a okolí. Zavřela jsem oči a zaklonila jsem zklamaně hlavu. Téměř se mi vztekem vehnaly slzy do očí.

„Sakra,“ zaklela jsem si pro sebe. „Tak lehce to nevzdám,“ pomyslela jsem si. Co možná nejtíšeji jsem vklouzla pod molem do vody a rychle jsem plavala k poslednímu člunu. Vykoukla jsem nad hladinu. Pořád ještě mě usilovně hledali. Vyhoupala jsem se do člunu. Z očí mi překvapením vytryskly slzy, když jsem z mola nad sebou uslyšela:

„Máme ji!“

Hrubě a neopatrně mě vytáhli z lodi. Vyvedli mě z mola. Někdo mě pevně chytil za rameno. Až když promluvil, jsem poznala, že je to Mark.

„S chutí bych tě zabil,“ řekl nenávistně a shodil mě do písku. „Ale doufám, že to udělá Martin za mě.“

Otočila jsem se na něj, dlouze si mě prohlížel.

„Chceš mě? Možná, se můžeme dohodnout, co říkáš?“ Svůdně jsem se pohladila od pasu nahoru.

„Říkám, že to, cos právě řekla, se dozví Martin.“ Poručil svým mužům, aby mě sebrali ze země a odvedli mě.

Dva muži mě pevně drželi na okraji střechy a Mark zatím mluvil s Martinem, který ze mě nemohl spustit oči. Cítila jsem to napětí, které proudilo vzduchem. Po chvíli domluvili a Mark odešel. Přivedli mě k Martinovi a pustili mě. Dívala jsem se na zem, abych unikla jeho přísnému pohledu. Všechna slova omluvy se vytratila z mojí mysli, a i kdyby ne, byla by všechna zbytečná.

„Věřil jsem ti, ty děvko!“ rozčílil se na mě a uhodil mě tak silně, až jsem upadla. Dotkla jsem se bolavé tváře, a když jsem se podívala na ruku, byla tam krev. Natáhl se ke stolku pro opasek. Neváhala jsem ani na chvíli. Vstala jsem a rozběhla jsem se ke kraji střechy, abych skočila dolů. Zachytil mě téměř v poslední chvíli a strhl mě na zem. Uvěznil mě pod sebou. Klekl si mi na ruce, abych se nemohla bránit.

„Zemřeš, až ti dovolím,“ Syknul mezi zuby.

„Jednou jsem ti řekla, že udělám cokoli, abych se odtud dostala, a na tom se nic nezměnilo a nikdy nezmění!“ vykřikla jsem na něj vztekle. Rozmáchl se a znovu mě uhodil.

„Nedáváš mi jinou možnost a vážně mi už dochází trpělivost. Mark mi poradil, už při tvém prvním útěku, ať s tebou zacházím jako s vězni. Já vůl s tebou měl svatou trpělivost. Teď vidím, že měl pravdu.“ Odmlčel se a zhluboka vydechl.

„Až se vrátíš, budeš šťastná jen za čistý šaty.“ Znovu mě uhodil. Vykřikla jsem bolestí. Martin počkal, až se utiším, a naklonil se ke mně ještě blíž. „Nedovedeš si představit, jak moc tě teď nenávidím,“ dodal polohlasně, než mě pustil. Chtěla jsem mu to oplatit slovy:

„Teď víš, co jsem celý rok cítila k tobě.“ Ale nebyla by to tak docela pravda, a tak jsem mlčela. Věděla jsem, že teď by bylo cokoli, co řeknu, zbytečné.

Znovu přišli ti, co mě přivedli, a pomohli mi vstát. Martin stál ke mně zády. I když jsem nechtěla, nedalo mi to, a musela jsem něco říct. „Nedal jsi mi jinou možnost, odpornej sobeckej parchante, copak si nedokážeš normálně najít holku?!“ vykřikla jsem vztekle. Dopil sklenku a šlehl s ní o zem, až jsem se lekla, čeho ještě může být schopný.

Mark mě postrkoval před sebou a držel mě za spoutané ruce. Otevřel dveře nějakého sklepení. Zastavili jsme se na moment.

„Ne!“ Zavzlykala jsem a vytryskly mi slzy. Byla tam snad větší tma, než mohla kdy být na zemi, a on mě vedl po schodech dolů. Dole cvaknul o vypínač. Rozsvítily se všechny velké špinavé žárovky, které tam byly. Po celé chodbě, která se zdála, že nikde nekončí, se rozlilo světlo. Šli jsme pořád dál. Po hrubých zdech stékaly kapky vody. Zabočili jsme do velké místnosti, ze které vedlo několik zamřížovaných dveří. Ozývaly se tiché šeptající hlasy. Prosily a naříkaly. Odevřel jedny z těch dveří, chytl mě za rameno a strčil mě dovnitř. Přitiskl mě tváří na stěnu a sundal mi pouta. Potom mě hrubě otočil čelem k sobě a dlouze se mi díval do očí. Jeho pohled už nebyl přísný a plný zloby. Snad se mu mě i zželelo, když se jeho rty sotva zřetelně pohnuly.

„Nic není napořád,“ tiše mi pošeptal a odešel. Dozněly jeho kroky a zhaslo světlo. Stála jsem v té tmě jako přikovaná. Z chodby byl slyšet jen pískající vítr. Nahmatala jsem dřevěnou postel a zahalila jsem se do potrhané deky. Byla zima, nemohla jsem spát a ani bdít. Všude byla tma, vlhko a zatuchlo. Nedokázala jsem si zvyknout na žalostné nářky spoluvězňů, na pískání myši a krys, na šířící se zápach bůh ví čeho.

Přečkali jsme několik hodin, nedalo se tu určit, jestli je den nebo noc. Když jsem tak dlouho koukala do tmy, už se mi nezdála tak tmavá. Na chodbě se najednou rozsvítilo. Světlo bolestivě pálilo v očích. Hlasy vězňů ztichly a všichni naslouchali blížícím se krokům několika lidí. Zastavili se a začali odemykat každé dveře. A téměř nakonec i ty moje. Mark vešel dovnitř. Přivřel za sebou dveře a posadil se vedle mě na postel. Podal mi hrnek s vodou a kus chleba a jen tiše seděl vedle mě.

„Tváříš se pořád tak nevinně. Myslíš, že nevím, kdo mě sem dostal?“ promluvila jsem konečně. Zvedl hlavu, ani se na mě neotočil. Vstal a zase odešel.

Ze stropu kapala voda a vytūkávala tichou melodií. Byla mi pořád velká zima. Po čele mi stékal studený pot. Neměla jsem hlad ani žízeň. Bylo mi zle. Připadalo mi, že už nedokážu ani vstát.

Už dlouho jsem neviděla jídlo. Když jsem vstala, musela jsem se přidrřovat stěn, abych neupadla, podlamovaly se mi nohy a všechno se se mnou točilo. Usnula jsem téměř hned, jak jsem se dostala zpátky na postel. Uslyšela jsem zavrzení dveří, ale nemohla jsem ani otevřít oči. Něčí prsty se dotkly mého čela. Otrásla jsem se chladem, který sebou dotyčný přinesl. Jeho ruce ze mě stáhly deku a vzaly mě do náruče. Nedokázala jsem zadržet slzy, když jsem skrz přivřené oči poznala Marka. Vnímala jsem jen jeho houpavou chuži, těžký čerstvý vzduch a potom už nic.

Když jsem se probrala, otevřela jsem oči. Bodalo mi do nich ostré denní světlo tak, že jsem je musela přivřít a zakrýt rukou. Mark zatáhl závěsy a posadil se vedle mě na postel. Vysoukal mi rukáv.

„Spala jsi moc dlouho,“ řekl klidným hlasem a omyl mi vatičkou místo na ruce. Vzal do ruky injekční stříkačku a pevně mi sevřel ruku. Ani jsem to neucítla. Přelepil mi místo vpichu a pohladil mě po čele.

„Připravil jsem ti něco k jídlu.“ Vstal, aby mi podal nakrájený ananas a jiné ovoce.

„Kde to jsem?“ zajímala jsem se, ale on jako by přeslechl moji otázku, pokračoval ve svém monologu.

„Musíš teď hodně jíst a pít a taky odpočívát, až budeš silnější, vezmu tě ven.“ Když se zase posadil ke mně, chytla jsem ho za košili pod krkem a snažila jsem se ho přitáhnout blíž, nechal se.

„Kde jsem?“ zopakovala jsem otázku.

„U mě,“ odpověděl. Povolila jsem sevření a pustila jsem ho. Pomohl mi posadit se na posteli a podal mi jídlo.

„Proč?“ Pokračovala jsem v otázkách.

„Nevěděli jsme, že budeš nemocná, nevěděli jsme, že ti to může tak ublížit,“ odpověděl.

„No tak to jste snad chtěli,“ vyhrkla jsem ironicky. „Teď to víte, a co teď se mnou?“ uklidnila jsem se. Pokrčil rameny, dotkl se mé tváře a příjemně mě pohladil. Vzal mezi prsty moje vlasy a nepatrně nadzdvihl moji hlavu, když přiblížil svoje ústa. Chvíli ochutnával můj dech, jako já jeho, a potom mě něžně políbil. A beze slova odešel.

Ležela jsem na posteli jako opařená a ničemu jsem nerozuměla. Nevěděla jsem, co si o tom mám myslet, proč mě odnesl k sobě, proč mě nevzal do domu, kde byl doktor? Proč se na mě nepřišel podívat Martin? A proč tak znenadání změnil názor, když, jak řekl, by mě s chutí zabil?

Jeho dům překrásně voněl po dřevu a palmových listech. Vůbec to tu bylo všechno překrásné a světlé. Byla jsem den ode dne zdravější, veselejší a silnější. Ze stromu nad vchodem visely velké žluté banány a okolo bylo plno voňavých květin. Zůstávala jsem tu celé dni sama. Nikam jsem nechodila. Mark mi přinesl obyčejné bílé šaty a nějaké spodní prádlo. Vlasy jsem měla zvlněné od copánků, jak mi je Mark každý večer zaplétal. Byla jsem tu šťastnější, než kdy předtím.

„Martin se dneska zase po tobě ptal,“ řekl mi Mark, když se večer vrátil domů. Posadil se na zem k mým nohám.

„Už mu dlouho nevydržím zapírat, bude tě chtít vidět,“ řekl a opřel se o mě. Pohladila jsem ho po vlasech a pročešávala jsem je prsty. Leželi jsme spolu na podlaze, jen tak vedle sebe, a drželi jsme se za ruce.

„Kam vede ta chodba v podzemí?“ zeptala jsem se. Mark zavrtěl hlavou na znamení, že bych se neměla ptát. Položila jsem tvář na jeho hrud’.

„Zítřka tomu bude měsíc, co tě neviděl,“ řekl po chvíli, „pořád na tebe vzpomíná a mluví o tobě. Vlastně tě miloval od doby, kdy jsem ho poznal. Připadalo mi to nemožný, ale časem jsem ho pochopil. Vyslechnul jsem si všechny příběhy, jak jsi ho tahala za nos, že ačkoliv jsem tě neznal, tak jsem tě neměl rád. A vždycky jsem stál na jeho straně, i když jsi tu už byla. Ale ono to pro tebe nebylo zas tak lehký,“ vyprávěl chápavě.

„Obhajuješ mě neprávem, byla jsem mrcha, a to, jak vidíš, mi zůstalo. Nikdy nic nedomyslím do důsledku. Nevím, co jsem si myslela, když jsem se nechala pozvat na tu loď. Zkazila jsem si život, jednou hloupou minutou, kdy jsem se špatně rozhodla,“ přiznala jsem.

S Markem jsme nebyli milenci, alespoň ne v tom pravém slova smyslu, jenom nám spolu bylo příjemně. Mark mi nakázal, abych nechodila ven, ale mě byla často dlouhá chvíle. Chtěla jsem si jít zaplavat a chtěla jsem se projít po ostrově. Večer jsem to Markovi řekla, ale trval na svém, že je to nemožné.

„A co loď, který odtud odvázejí drogy?“ dostala jsem nápad na útěk.

„Nevíš, o čem mluvíš.“ Chtěl to smést ze stolu.

„Jasně, že nevím, ale ty určitě jo, znáš to tu, musí odsud vést, alespoň malinká cestička,“ zaprosila jsem.

„Uvědomuješ si, že když uděláme chybu, je po mně?“ ztišil hlas a ohlídl se po mně.

„Už jsi dost riskoval, jestli to bude problém, tak mě zase zavři, ale dej mi šanci utéct, a já ti slibuju, že o mně už nikdy neuslyšíš,“ prohlásila jsem sebevědomě, ale tím naše diskuse skončila. Když Mark jednou řekl ne, znamenalo to ne, a žádný možná.

„Průšvih, zlato!“ Přiběhl domů téměř k poledni, což se ještě nikdy nestalo, políbil mě na čelo a rázným krokem přešel až ke skříni a naházel pár věcí na postel. Pak se otočil ke mně.

„Martin půjde za tebou do vězení,“ oznámil mi.

„Ne,“ zhrozila jsem se.

„Nemáme na výběr, musíš zpátky,“ rozhodl. Zastavil se a ve spěchu mi brknul o nos. Nepotřebovala jsem, aby mi něco vysvětloval, věděla jsem, co dělat. Namočila jsem si vlasy a umazala jsem si od hlíny obličej i ruce. Na sebe jsem si vzala oblečení, které jsem měla tenkrát na sobě, omokřila a zamazala jsem ho. Dokončovali jsme můj vzhled a na cestu jsme se políbili.

„Dobře si rozmysli, co mu řekneš,“ upozornil mě, když jsme se probírali houštím směrem k vězení, tak aby nás žádná z kamer nezachytila.

„Proboha, nevím, co mu mám říct,“ znervózněla jsem.

„Možná něco v tom smyslu, že tě to mrzí. Zkus se omluvit, pokud tě vezme zpátky, jako že určitě, tak budeme mít větší šanci, než takhle,“ navrhl.

„Martin už nebude tak důvěřivý,“ váhala jsem.

„Lituje víc, než si myslíš, a dokonce obviňoval sám sebe. Musíš jen vypadat vyčerpaně,“ řekl Mark. Nezbylo než souhlasit, jak by ne, stejně jsem neměla lepší nápad.

Mark otevřel dveře. Zase ta odporná tma, sešli jsme po schodech. Ze stěn pořád kapala voda a bylo tu pořád stejně odporně. Stejná cela, stejné zvuky. Políbil mě na čelo a zamknul mě tam. Čekala jsem a čekala. Hodinu, možná víc. Doufala jsem, že už brzo přijde, abych odehrála to divadlo a mohla jsem zase vyjít na čerstvý vzduch.

Konečně se na chodbě rozsvítilo a ozvaly se hlasy a nakonec i kroky. Na moment jsem zpanikařila. Dostala jsem se ke stěně a přemýšlela jsem, jak by bylo nejlepší, aby mě našel. Nakonec jsem se svezla po vlhké zdi na zem. Odemykali moje dveře. Sklopila jsem tvář do dlaní. Mark nechal Martina vejít a sám zůstal přede dveřmi. Přiblížil se ke mně. Bylo ticho, jak nevěděl co říct.

„Promiň,“ prosekla to ticho znenadání jeho smutná omluva. Pomalu jsem k němu zvedla oči. Čekal na moji reakci, ale nedočkal se. Kdybych promluvila, musela bych se při tom smát, jak mi zase nalítl. Ale když mě tahle myšlenka opustila, vrátily se mi vzpomínky na to, jak se mnou zacházel, a že mě sem nechal zavřít. Přesto jsem byla šťastná, že to končí a že jsem to zvládla. Martin byl na rozpacích a já začínala být nervózní z toho, že se dlouho nic nedělo. Sehnul se ke mně níž a prstem zvedl moji tvář, aby mi viděl do očí. Posvítil na mě malou baterkou. Otřásla jsem se chladem a stiskla jsem kolena k sobě. Jeho tvář zvažněla, a vypadalo to dokonce, jako by litoval předchozí omluvy. Otočil hlavu do chodby na Marka.

„Byla tu celou dobu?“ zavolal na něj. Mark se vyděsil a popošel blíž.

„Jasně,“ odpověděl nechápavým tónem. Martin se pohledem vrátil zpět do mých očí a jednoduše řekl:

„Vstaň.“ Opatrně a pomalu jsem se sbírala ze země a Martin zatím odešel k Markovi. Něco mu řekl, ten sklopil tvář a Martin se začal rozčilovat. Tiše jsem se blížila k nim, když se Martin rozpřáhl a uhodil Marka přes tvář. Mě popadl za ruku a táhl mě ven.

„Jsi neskutečná lhářka,“ řekl, když už jsme po pláži mířili k domu. Vzpurně jsem se mu vytrhla a zastavila jsem se. Rozzlobeně se na mě otočil.

„Tak proč jsi mě tam teda nenechal?“ zeptala jsem se bojovně.

„Chceš tam?“ odpověděl otázkou o něco klidněji.

„Byla jsem nemocná, ale i ta doba, kterou jsem tam byla, mi vážně stačila na to, abych si uvědomila svoji chybu. Když jsem tenkrát utíkala, moc jsem zvažovala, jestli to mám udělat, protože tě miluju, ale zároveň...“

„Přestaň kecat!“ přerušil mě. „Tolikrát jsem ti už nalítnul, takže tentokrát to bude po mém a zapomeň jednou pro vždy na všechny svoje výhody.“

Zavřela jsem oči. „Chápu tě a klidně dál zpochybňuj moje slova, protože na pravdě jim ubrat nemůžeš, a jestli mi dáš poslední šanci, tak ti slibuju, že už to nepokazím. Nikdy, fakt slibuju,“ prosila jsem.

Byl večer, další den a zase večer. Dlouho jsem čekala, co se stane, ale nic se nedělo, a to mi trochu nahánělo strach. Vyšla jsem ven z pokoje, abych se podívala po Martinovi. Od personálu jsem se dozvěděla, že je v pracovně. Po vyzvání jsem vešla. Jeho pracovna se změnila k nepoznání. Uprostřed byl velký stůl, na kterém byl počítač. V rohu stál bar a nalevo dvě křesla. Martin si mě změřil tázavým pohledem hned mezi dveřmi.

„Potřebuješ něco?“ Oslovil mě nadřazeným tónem. Posadila jsem se do křesla.

„Jo,“ odpověděla jsem mu a dál jsem mlčela. Díval se mi bojovně do očí, a já jsem nechtěla být tou, která uhne. Trvalo to dlouho, než vstal. Posadil se na stůl, sepnul dlaně a jeho oči se upnuly na jeho prsty. Polknul a připravoval se něco říct.

„Nikdy jsem nevěřila, že bys mě dokázal uhodit,“ předběhla jsem ho. Ještě víc sklopil tvář.

„Ani já to netušil,“ řekl mírně omluvným tónem.

„Hm,“ sykla jsem nechtěně velice nepříjemně. „Možná, bychom měli být delší dobu spolu sami,“ navrhla jsem. Beze slova přikývl a pak se mi zase podíval do očí. Jeho pohledy se změnily k nepoznání, byly tolik cizí, tolik neosobní.

„Proč?“ řekl po chvíli.

„Jak proč?“ divila jsem se jeho otázkou.

„Proč zase lžeš?“ zamračil se. Vstala jsem otráveně, a mávla jsem rukou do prázdna.

„Nerozumím ti, co po mně vlastně chceš?“ Odcházela jsem.

„Zastav se,“ řekl klidněji a já tak udělala. Otočila jsem se na něj. „Záleží mi na tom, jak to mezi námi je. A i když jsem naštvanej, to mi věř, dokážu se ovládnout. Myslím, že už ti asi nikdy nebudu důvěřovat. Tím, co jsi udělala, jsi hodně věcí změnila. A to, co jsem ti řekl tenkrát večer, když tě Mark chytil v doku, jsem sakra myslel vážně! Pravdou je, že mě nemrzí, že jsem tě uhodil. Nebylo to nic proti tomu, jak to bolí ještě dnes mě.“ Odmlčel se. „Nevím, co ještě mam udělat pro to, abys pro vždy pochopila, že se za všechno musí platit,“ dořekl a vstal. Udělal pár kroků ke mně a já překonala ty další, které nás dělily.

„Chtěla bych, abys mě miloval tak jako před tím,“ dovolila jsem si a chtěla jsem ho obejmout okolo krku a políbit ho, ale včas jsem si to rozmyslela.

„Fajn, máš to mít. Dostaneš poslední šanci. Přijdu za tebou do ložnice,“ řekl rezolutně bez jediného projevu jakéhokoliv citu.

Odešla jsem z místnosti a pomalu jsem se loudala chodbou k ložnici. Cítila jsem se ještě hůř než před tím.

Posadila jsem se na postel. V tu chvíli Martin vrazil do dveří a rázným krokem přišel až ke mně a posadil se na postel.

„Všechno se mi hroutí pod rukama,“ začal si stěžovat. „Už si ani nevzpomínám, kdy jsem s tebou vycházel dobře.“ Odhrnul mi vlasy z tváře a něžně mě políbil. Konečně po dlouhé době jsme se na sebe přitiskli, po tak dlouhém odloučení jsme byli oba moc vzrušení. Až teď jsem pocítila, jak moc mě mrzí, že mi nevěří. O co by to všechno bylo snazší, kdybych ho měla ráda.

„Miluju tě,“ zašeptala jsem, abych ho inspirovala. Mlčel a zvolna mi přestal líbat. Bylo očividné, že ho něco hodně trápí. Vzala jsem jeho ruku do dlaní. „Řekni mi, co se s tebou děje.“ Snažila jsem se být k němu, co nejpřívětivější. Políbil mě na prsty.

„Klidně ti to můžu říct, protože se to týká i tebe,“ začal a posadil se tak, aby mi viděl do očí. Budeme muset opustit ostrov, a to co nejdřív. Ale ty se tím netrap, je to druhá šance pro nás pro všechny, Mark všechno zařídí a zítra ti všechno vysvětlí,“ svěřil se mi.

„Je to jediná možnost?“ předstírala jsem, že je mi líto, že se odsud konečně dostanu. Přikývl. Někdo zaklepal a po vyzvání vešel. Mark se usmíval už ode dveří a prohlásil, že je všechno připravené a že se musí s Martinem poradit v soukromí. A tak z milování naštěstí nebylo zase nic. Radili se celý den, až do večera. Po noci o samotě jsem chvátala do Martinovy pracovny. Za stolem seděl Mark a přebíral nějaké dokumenty. Usadila jsem se do křesla a nalila jsem si whisky z lahve do jedné ze sklenek, která ležela na stole, a čekala jsem, až si Mark na mě udělá čas. Položil list papíru na stůl a zvedl se od stolu. Rozvážným krokem přišel téměř až ke mně.

„Jsme poslední na ostrově, no a máme zhruba hodinu na to, abych ti vyplnil všechny tajný sny,“ řekl. Přetáhl si tričko přes hlavu a odhodil ho někam za sebe. Mark měl nejkrásnější hrud', jakou jsem kdy viděla. A když vzal za stolek s lahví a sklenkami a odhodil ho, aby mezi námi nebyla žádná překážka, byla jsem příliš zvědavá, než abych se mu bránila. A možná by mi ani sebevětší odpor nepomohl. Vzal mě rukama v pase a přitáhl mě na okraj křesla. V tom okamžiku jsem byla tak vzrušená, že snad ani jemu by odpor nepomohl. Jeho silné ruce se zvolna rozjely po mém těle. Zavřela jsem oči. Jeho prsty stiskly moje bradavky. Opatrně jsem se dotýkala a jeho prsty mě stále učily, jak to dělat, aby se mu to líbilo. Pustil moji ruku a vytáhl mě z křesla do měkkého koberce. Naše oči těkaly po těle toho druhého.

„Asi se z tebe zblázním,“ zašeptal. Dotkla jsem se jeho tváře a políbila jsem ji. Přitiskl se na mě a přešel palcem po mých rtech.

Horlivě mě políbil. Svlékal moje šaty a na nic nechvátal, přitom odmítal odpoutat svoje rty od těch mých. Polykal moje vzrušené vzdechy. Rozepnula jsem mu kalhoty a on je soukal ke kolenům. Přitiskl mě k sobě. Objala jsem ho nohama a připoutala ho tak k sobě. Nedočkávkou do mě vnikl.

„Nikdy nepřestávej,“ zasténala jsem. Jeho sevření, jeho pohyby, nárazy a následné něžnosti, ve mně probouzely dlouho očekávané vyvrcholení. Ještě párkrát přirazil a byl hotový. Sklonil tvář a tiskl se na mě tak intenzivně, že jsem ho musela odstrčit, aby pochopil, že o modřiny nestojím. Odpočívali jsme, ale v zápětí jsme po sobě opět zatoužili a milovali jsme se, až do doby, kdy si uvědomil, kolik je hodin.

„Sakra!“ zaklel. „Musíme vypadnout.“ Vstal a podal mi ruku, aby mi pomohl na nohy. Rychle jsme se oblékli. Mark mě chytil za ruku a táhl mě ven z domu, až do helikoptéry. Mark se posadil na místo pilota a nasadil si sluchátka. Posadila jsem se vedle něho a také jsem si nasadila sluchátka s mikrofonem.

„Dívej se a uč se,“ usmál se na mě. Vznesli jsme se a za chvíli se Mark ustálil na kurzu. „Protože jsme na ostrově neměli čas, tak mě poslouchej teď. Martinovo jméno teď nějakou dobu neuslyšíš. Po tu dobu mě musíš poslouchat,“ usmál se na mě. Přeletěli jsme moře a letěli jsme hlouběji do vnitrozemí.

Když jsme konečně přistáli, vystoupila jsem a protáhla jsem se.

Bylo mi tak skvěle, lehký větřík mi čechrал vlasy, mezi stromy prosvítaly paprsky slunce, dívala jsem se mu do očí a on mě objímal. Naše těla plála vzrušením a dlaně překypovaly něhou. Políbil mě na rty, hladivým sevřením.

„Musíme teď pěšky,“ zašeptal mezi polibky.

„Proč? Ještě ne.“ Nechtěla jsem se od něho odpoutat. Nikdy mě ještě nikdo nehladil tak překrásně, až to svádělo položit se do trávy a svádět ho do chvíle, než podlehne, položí se vedle mě a

poklade moje tělo polibky, jak jsem si to právě teď vysnila. Jeho tvář škrábala od dorůstajících vousů, jeho jazyk vnikal mezi mé rty a kmitavými pohyby mi pronikal do úst. Vzrušoval mě vším, co dělal. Hrud' se mu pnula v bílém tričku a to vykreslovalo jeho pevné tělo, prsa a bradavky. Skláněl se ke mně, líbal mě stále horlivěji a jeho dlaně svíraly můj zadeček. I přesto, co řekl, se snažil mě vzrušit a bylo pravdou, že nemusel vůbec nic a byl by stejně úspěšný. Nepoznala jsem hezčího a šikovnějšího muže, než byl Mark. Začal tančit a já se musela pousmát nad touhle absurdní situací. Připadalo mi, jako by se celý svět zastavil. Zavřela jsem oči a poddala jsem se jeho pohybům. Zamilovala jsem se do něho.

„Přál bych si s tebou být teď jinde,“ řekl tiše, když mi jeho rty bloudily po šíji. Dlaní mi zajel pod kalhotky a tiskl mě k sobě. Oba jsme se moc chtěli a toužili jsme po uspokojení svých tužeb. „Ale chci tě, právě teď a tady,“ zašeptal, a opatrně mě pokládal na zem. „Nedokážu tě přestat líbat,“ řekl, když mě svlékal. Prsty něžně proplouval mými intimními partiemi. „Chtěl bych ti to udělat, jako nikdo přede mnou, ale na to nemáme čas,“ řekl vzrušeně a už do mě vnikal svým velkým tvrdým mužstvím. Tišil moje vzdychy vášnivými polibky. Trvalo to jen pár slastných minut, ale bylo to krásné a neopakovatelné. Ať chtěl nebo ne, bylo to to nejlepší milování, které jsem kdy zažila, určitě proto, že jsem se do něho zamilovala. Nebyl to jenom sex, s ním jsem se milovala. V životě jsou chvíle, které utečou příliš rychle a člověk si ani neuvědomí, jak moc byly krásné a důležité do té doby, než pominou, a zbudou mu jen vzpomínky. Tohle byla přesně ta chvíle, nikdy jsem ho neměla poslechnout, nikdy jsem ho neměla nechat odejít, měla jsem zůstat s ním. Snad i on cítil to, co já, protože řekl:

„Miluju tě.“ Políbil mě docela pomalu na rty a já jen doufala, že to myslí vážně. „Kousek odsud, asi míli, je chata.“ Ukázal do kopce. „Musím tu ještě něco zařídit. Jestli chceš, můžeš jít napřed,“ řekl a

pomohl mi nasadit si batoh na záda. Potom vylezl zpátky do helikoptéry a něco tam přendával.

Dlouhé paprsky slunce mě oslňovaly a sváděly k procházce. Tak dlouho jsem už nebyla v lese, ani jsem si nemohla vzpomenout, kdy to bylo naposledy. Zhluboka jsem dýchala čerstvý vzduch a užívala jsem si svého vnitřního uspokojení. Byla jsem už daleko od místa, kde jsme se rozloučili. Prodírala jsem se chvíli maliním, chvíli borůvkám a hledala jsem cestu zpět, když se ozvala obrovská rána. Vyděšeně jsem se přikrčila ke stromu. Lesem se rozléhala ozvěna. Vyběhla jsem odsud pryč, ale padala jsem na zem. Batoh mě tížil víc než před tím, a trní mi neustále odíralo nohy až do krve. Zdálo se, že se mi všechno staví do cesty. Byla jsem unavená, poškrábaná, ale nemohla jsem se zastavit. Po nekonečném bloudění jsem vyčerpaně spadla do lesního potůčku. Přitáhla jsem se ke břehu. Zhluboka jsem oddychovala, až jsem se úplně ztišila. Ještě víc jsem se přitiskla na bahnitou mez, abych se dostala ven. Nohy se mi bořily do bahna a proud mi do bot hrnul písek. Všechno na mě najednou tolik ztěžklo, že vylézt zpátky se zdálo jako úkol nad moje síly. Padla jsem zpátky do bahna. Ruce se mi třásly únavou a do očí se mi vehnaly slzy. Přetočila jsem se na bok a odhrnula si z tváře zablácené vlasy. Netušila jsem, co se děje, a měla jsem vztek sama na sebe, že jsem se vydala sama do lesa. Bylo mi hrozně, ale přestávka mi přinesla odpočinek a nakonec i uklidnění. S vypětím všech sil jsem vylezla zpátky na břeh.

Po dlouhých vyčerpávajících hodinách bloudění jsem se konečně dostala k chatě. Mokrá, poškrábaná a unavená. Svalila jsem se mezi dveře a odpočívala jsem. Po nějaké době mě sucho v krku donutilo vstát. Mark tu ještě nebyl. Otevřela jsem batoh a vysypala jsem obsah na zem. Deku nůž a lahev s vodou. Nic jiného. Otevřela jsem lahev a lačně jsem hltala. Otřela jsem si mokré rty a pevně jsem ji zavřela. Bylo mi chladno a krom stolu, židle, staré

pohovky a krbu tu nic nebylo. Sebrala jsem deku a hodila jsem ji na pohovku. Nůž a vodu jsem položila na stůl. Nezbylo mi nic jiného, než jít na dříví. Netušila jsem, jak rozdělat oheň, ale doufala jsem, že se Mark brzy objeví a všechno zařídí. Nasbírala jsem dříví a našla jsem nějaké kameny. Všechno jsem to přinesla do chaty a začala jsem tlouct kameny o sebe v přesvědčení, že odletí jiskra a zapálí suché dříví v krbu. Ale nedařilo se. S omláčenými prsty a zklamaná neúspěchem jsem se přesto nehodlala vzdát a začala jsem třít klacek o třísky. Ale ani tak jsem oheň nedokázala rozdělat. Stmívalo se a Mark stále nikde. Honily se mi hlavou strašlivé myšlenky o tom, co se asi mohlo stát. Byla mi zima a měla jsem hlad. V lahvi bylo sotva na dně. Zavřela jsem dveře chaty, ale i přes to bylo slyšet z venku strašidelné zvuky. Zabalila jsem se do deky a schoulila jsem se na ten starý gauč. Dlouho jsem nemohla usnout. Celou noc jsem se budila zimou. Ráno jsem jen nelibě vstala a vyšla jsem ven na sluníčko. Příjemně hřálo, a tak jsem si svlékla všechno to vlhké oblečení a rozvěsila jsem ho na větve stromu vedle chaty, aby uschlo. Nikdo tu nebyl, nebylo proč se skrývat. A sluníčko tak příjemně pálilo na kůži. A tak jsem jen tak chodila okolo chaty, prsty jsem si rozplétala zacuchané vlasy a hledala jsem něco, co by se dalo sníst. Ochutnávala jsem téměř všechno, co mi přišlo do cesty. Trávu, listí, kůru stromů, ale nic z toho mi nechutnalo, a ani nezasytilo. Vybírala jsem zrovna semínka ze šišek, když jsem uslyšela praskání větví a blížící se kroky. Přikrčila jsem se za keř, než jsem uviděla zarostlého muže, jak míří k chatě. Byl vysoký a mohutný. Měl na sobě šedo zelenou bundu a dlouhé plandavé kalhoty. Na hlavě měl klobouk a všude mu čouhaly vousy a vlasy, že ani nebylo poznat, co je co. Přes rameno nesl pušku. Vešel do chaty, jako by mu patřila. Přiběhla jsem blíž k chatě, abych se nepozorovaně dostala pro svoje oblečení. Nakoukla jsem oknem dovnitř. Ten muž stál u stolu a

přehraboval se v Markově prázdném batohu. Přitiskla jsem se na stěnu a pomalu a tiše jsem se sunula ke stromu s oblečením, když v tu chvíli ten muž vyšel ven. Sáhla jsem po tričku, ale úlekem mi vypadlo z ruky.

„Hele!“ zavolal na mě a rozběhl se za mnou. Dala jsem se na útěk, ale uklouzla jsem po mokrém listí a sjela jsem po mezi do listí. „Počkej. Nic ti neudělám!“ volal, a v mžiku byl u mě. „Co jsi zač?“ Skláněl se nade mnou a dotýkal se mě na nohou, než jsem se stačila vzpamatovat. Posadila jsem se a schoulila jsem se, abych se zakryla. Kde ses tu vzala?“ prohlížel si mě. Odhrnul mi zablácené vlasy, aby mi viděl do tváře. Odstrčila jsem jeho ruku, která se mě chtěla dál dotýkat. „No tak, tady široko daleko nic není, jen samá pustina. Ztratila ses?“ vyptával se.

„Tak nějak,“ promluvila jsem konečně.

„Pojď.“ Podal mi ruku a pomohl mi vstát.

„Mám mokré šaty,“ řekla jsem na vysvětlenou, když na mě opět jeho oči nepříjemně uvízly.

„No jasně,“ prohodil se zvláštním potěšením v hlase. Vzal mě za ruku a vedl mě do chaty. Čím víc jsme se blížili k chatě, tím pevněji mě svíral. Cestou jsem nestačila ani sáhnout po oblečení. Svíral mě pevně až bolestivě za zápěstí.

„Pust.“ Zastavila jsem se a prudce jsem trhla rukou. Ale on mě sevřel ještě pevněji a táhl mě dál.

„Já bych šukal,“ zašeptal, když mě vtáhl do chaty. Přitáhl mě k pohovce a shodil mě na ni. Vrhel se na mě. Ležel na mně a vyprošťoval se z kalhot. Byl nepříjemně cítit. „Bože, ty si kousek,“ zachrochtal, zatímco já se snažila se z pod něho dostat. Byl o hodně větší než Mark a zavalitější. Páchlo mu z pusy, což jen doplňovalo jeho odporné vzezření.

„Zabiju tě!“ zařvala jsem, když fyzický odpor nepomáhal. Ale on si toho vůbec nevšímal. Jeho ruka mě pevně svírala za obě zápěstí,

o která se mi nad hlavou bolestivě opíral. Druhou rukou se snažil do mě zasunout svůj penis. Neohrabaně a neopatrně se do mě tlačil. Vykřikla jsem bolestí a do očí se mi vehnaly slzy.

„Přísahám, že tě zabiju!“ křičela jsem a ze všech sil jsem se snažila se vyprostit.

„No jasně,“ řekl zase bez zájmu a chlípně pozoroval můj obličej. Pohyboval se rytmicky a tvrdě do mě narážel. Pořád mě svíral za zápěstí, že jsem myslela, že mi musí každým okamžikem přelámat kosti. Druhou rukou mi bolestivě mačkal prsa. Už jsem se nedokázala ani pohnout. Funěl a užíval si to.

„Budu zvracet,“ řekla jsem, abych ho odradila. Ale on si toho vůbec nevšímal. Zhluboka vydechl a za hlasitého „jó“ se udělal. Pevně mě svíral, dokud do mě nevystříkal i tu poslední kapku. Nakonec se zhluboka nadechl a přemýšlivě si pomalu olízl rty. Poškrábal se ve vousích a rozhlídl se po místnosti.

„Už mě pusť,“ zavzlykala jsem prosebně.

„No jasně,“ odpověděl zase s nádechem ironie. Neobratně si stáhl šátek omotaný kolem krku a začal mi jím svazovat ruce.

„Proč? Já neuteču!“ bránila jsem se.

„No jasně,“ zopakoval, jako by ani nic jiného říct neuměl. A utáhl uzel. Konečně ze mě slezl a jeho penis ze mě zvolna vyklouzl. Natáhl si kalhoty. Vzal provaz pověšený na stěně. Ještě jednou mi obmotal ruce a druhý konec zavázal k dřevěnému madlu na pohovce. Až teď jsem si všimla, že na stole pořád ještě leží nůž z Markova batohu. Doufala jsem, že on si ho nevšiml. Otočil se a odcházel ke stolu. Vší silou jsem ho koplá do zad. Zavrával a já se rozeběhla ke stolu. Ale provaz, kterým jsem byla přivázaná k pohovce, nestačil a já si ho jen bolestivě zaryla do zápěstí. Bolest mě srazila na kolena a vytryskly mi slzy. Rozezleně se otočil. Surově mě chytil pod krkem. Zvedl mě ze země, až jsem zalapala po dechu. Nohama jsem hledala podlahu, ale marně.

„Co to bylo?!“ křičel a smýkl se mnou o pohovku. „Co to bylo?!“ zopakoval vztekle a mračil se. Snažila jsem se zhluboka se nadechnout. Odplivl si na zem a odešel ven. Za chvíli se vrátil a rozdělal oheň v krbu. Místnost konečně prostoupilo teplo a jas. Přinesl moje oblečení a rozložil ho na zem ke krbu.

„Musíš mít hlad,“ otočil se ke mně, pak sebral nůž ze stolu a přehodil si pušku přes rameno. Potom mi hodil deku a šel ven. Ve dveřích se ještě otočil: „Jo kdyby se ti náhodou podařilo z toho dostat,“ odmlčel se a přešel si přemýšlivě palcem po spodním rtu, „široko daleko tu nic není, to tě dřív něco sežere, než se dostaneš mezi lidi,“ řekl výhrůžně a odešel. Ihned jak za ním zaklaply dveře, jsem se snažila rozvázat provaz, co mě striktně držel u pohovky. Bolelo to a kůže v okolí byla nateklá. Nikde nebylo ani stopy po něčem, co by mi mohlo pomoci. Pomocí zubů jsem po dlouhé době rozmotala provaz z rukou. Vyprostila jsem se z pohovky. Připlížila jsem se ke krbu. Sebrala jsem ohořelý klacek z krbu, položila jsem ho na stůl. A přiložila jsem na ohořelou část šátek zarytý do mých zápěstí. Úlekem jsem ucukla. Místo toho, aby šátek povolil, jsem se jen bolestivě spálila.

V dálce se ozvala rána z pušky. Odhodila jsem klacek zpátky do ohně a utřela jsem špinavý stůl od uhlíků. Za chvíli byly slyšet okolo chaty kroky. Vrátila jsem se na pohovku a omotala jsem si ledabyle provaz okolo rukou. Netrvalo dlouho a za chvíli vešel dovnitř. Nesl nějaké stažené zvíře. Vypadalo to jako králík nebo veverka. Nasunul to na kovovou tyč v krbu a přiložil. Potom zase odešel, aby přinesl dříví, zatímco se maso zprudka opékalo.

Seděl za stolem, okusoval maso od kosti a zíral na mě, jak dělám to samé. Na povrchu bylo spálené a hořké, u kosti bylo tuhé a syrové. Přesto jsem přímo hltala.

Odložil kosti na stůl a přišel k pohovce. Rozvalil se vedle mě a hlasitě si odkrknul, až jsem se lekla. Ruce si složil pod hlavu a